

ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΤΗΣ ΑΜΠΕΛΟΥ ΕΝ ΘΗΡΑΙ

Ὁ πρὸς ἐμφύτευσιν ἀμπελῶνος ἀγρὸς προπαρασκευάζεται καθαριζόμενος οὐχὶ ἀπὸ τῶν λιθαρίων—μὴ ἀποβαλλομένων τούτων, πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγρασίας—οὔτε ἀπὸ θάμνων, ὡς μὴ ὑπαρχόντων τοιούτων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν χόρτων καὶ τῶν ριζῶν αὐτῶν. Μετὰ τὴν τοιαύτην προκαταρκτικὴν προπαρασκευὴν ἱκανοὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰς δυνάμεις κατὰ γραμμὴν δὲ τιθέμενοι ἐργάζεται διὰ μακρῶν καὶ ὀξυαίχμων σιδηρῶν ἐργαλείων, τὰ ὁποῖα καλοῦνται ἐνταῦθα μὲν παλέκια, ἀλλαχοῦ δὲ κασμάδες, σκάπτουσι τὸν ἐμφυτευθῆσομενον ἀγρὸν κατὰ τὸ δυνατόν βαθέως, μέχρι τοῦλάχιστον γόνατος. Τούτους ἀκολουθοῦσιν ἄλλοι ἐργάζεται φέροντες πτυάρια, δι' ὧν τὸ ἀνασκαπτόμενον χῶμα ρίπτουσιν ὀπισθεν τῶν ποδῶν των, οὕτως ὥστε μεταξὺ τοῦ σκαπτομένου ἀγροῦ καὶ τοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνυψουμένου νέου ἐδάφους σχηματίζεται αὐλαξ ἢ χάνδαξ ἔχων ὡς εἴρηται κατ' ἐλάχιστον μέχρι γόνατος βάθος. Ἡ ἐργασία αὕτη καλεῖται ἀνέγεσμα.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς τοιαύτης προπαρασκευῆς, τῆς ὑπὸ πάντων γενικῶς ἐφαρμοζομένης, ἐμφυτεύονται κατὰ τὸν Δεκέμβριον καὶ Ἰανουάριον τὰ ἀμέσως τότε ἢ κατὰ τὸν Νοέμβριον συλλεγόμενα κατ' ἐκλογὴν φυτὰ καὶ φυλαττόμενα κατὰ δέσμας ἐντὸς χώματος, ἀντσιγομένων πρῶτον κανονικῶς τῶν λάκκων εἰς βάθος γόνατος, καὶ εἰς ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων

τοιαύτην, ὥστε εἰς μίαν ζευγαριάν (τρία περίπου στρέμματα) ἀγροῦ ἐμφυτεύονται περί τὰ ἑπτακόσια (700) μόνον φυτά. Ὁ ἐμφυτεύων ἐργάτης λαμβάνει τὸ ἐκλεγέν φυτόν, τὸ κατὰ κανόνα κοπτόμενον ἐκ τοῦ κλήματος (ἀμπελιᾶς) μετ' ὀλίγου παλαιοῦ ξύλου τῆς προπαραλθοῦσης ἀνοιξείας, κατὰ προσεκτικῶς πλαγιάζων αὐτὸ (ἀφίνων 5—6 μάτια ἐντὸς τοῦ λάκκου) οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζη ὀρθὴν γωνίαν, καὶ εἶτα ῥίπτει ὀλίγον κατ' ὀλίγον χῶμα μετὰ μικρῶν λιθαρίων μέχρι οὐ ἀπογαμίσει τὸν λάκκον. Τὴν οὕτως ἐμφυτευθεῖσαν βέργαν περιλακκώνει (λακκίζει) ὁ ἐργάτης, ὅστις ἀποκόπτει συγχρόνως τὸ περιττὸν μέρος αὐτῆς ἀφίνων 2 μάτια ἐκτὸς τοῦ ἐδάφους.

Ἡ κατὰ τὸ ἔτος τῆς ἐμφυτεύσεως δευτέρα ἐργασία γίνεται διὰ τοῦ ἀρότρου κατὰ Μάρτιον μῆνα, ὅτε εἰς τὸν ἐμφυτευθέντα ἀγρὸν γίνεται τὸ καλοκαιρινὸν (μποστάνι) λεγόμενον, σπειρομένων (μιτὰ λίπανσιν) σησαμίου, ντοματῶν καὶ κυρίως ἀγγουρίων, ἀπὸ τῶν ὁποίων οὐκ ὀλίγα ἀπολαμβάνει ὁ ἀμπελουργός.

Κατὰ τὸ δεύτερον, τρίτον καὶ τέταρτον ἔτος γίνεται κατὰ μὲν τὸν Ὀκτώβριον ἢ Νοέμβριον ἢ πρώτη δι' ἀρότρου καλλιέργεια (τὸ πρῶτον ζευγάρι ἢ νειατὸ λεγόμενον), τότε συγχρόνως γίνεται καὶ τὸ λάκκισμα ἢ ξελάκκωμα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἢ λίπανσις· κατὰ δὲ τὸν Μάρτιον ἢ δευτέρα δι' ἀρότρου καλλιέργεια (δύβολο λεγόμενον), ὅτε ὑπὸ τινῶν γίνεται τὸ καλοκαιρινὸν καὶ ἀροτριοῦται μετὰ τὴν σπορὰν ὁ ἀγρός ἐκ τρίτου (τριαλέτρι). Συγχρόνως καθαρίζεται τὸ φυτὸν ἀπὸ τῶν παραφυάδων καὶ λακκίζεται ἐλαφρῶς, ἀφαιρουμένων τῶν ἱπιπολαίων ριζιδίων.

Μετὰ τὴν τετραετῆ ἀπὸ τῆς ἐμφυτεύσεως τοιαύτην καλλιέργειαν ἄρχεται ἢ κυρίως καλλιέργεια τῶν ἀμπέλων ἐν Θήρῃ κατὰ τρόπον ὅπως ἰδιορρυθμον καὶ παράδοξον, τὰ μάλιστα διαφέροντα τοῦ συνήθους ἐν Ἑλλάδι καὶ γνωστοῦ ὡς κοινῶς ὑπὸ πάντων ἐφαρμοζομένου τρόπου τῆς καλλιέργειας τοῦ εἴδους τούτου.

Κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τὸ ἐμφυτευθέν καὶ καλλιεργηθέν, ὡς εἴρηται, κλήμα περᾶγει βέργαν ἢ κλαδὸν, κατὰ τὴν ἐκ-

φρασιν, μακρὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον, καρποφόρον διὰ τὸ προσεχὲς πέμπτον ἔτος. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους τούτου ἦτοι κατὰ τὸν Σεπτέμβριον μῆνα καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ τρυγητοῦ (7—22 Αὐγούστου), ἄρχεται ἢ πρώτη φροντίς τοῦ καλλιεργητοῦ, ἣτις συνίσταται εἰς τὸ νὰ κουτσομυτίξηται, δηλαδὴ νὰ κόπτονται ὅλαι αἱ κορυφαὶ ἐκάστου κλήματος ἐπὶ τῷ σκοπῷ (1ον) νὰ ἀπαλλάσσῃται τοῦτο ἀπὸ τῆς περαιτέρω ἐξαντλήσεως καὶ νὰ ἐνδυναμώνηται καὶ 2ον) νὰ εἰσοδεῦνται τὰ τῶν βεργῶν φύλλα (ἀμπελόφυλλα), τὰ ὁποῖα ξηραίνόμενα φυλάσσονται πρὸς χειμερινὴν ὑποβοηθητικὴν τροφήν τῶν κτηνῶν (ἡμιόνων, ὄνων, αἰγῶν καὶ προβάτων) τοῦ ἀμπελουργοῦ ἢ ἀμπελοκτήμονος, ὅστις οὕτω θὰ κερδίσῃ ὅ,τι αἱ ἄρπαγες χεῖρες τῶν ζωηλατῶν εἰσι διατεθειμέναι νὰ ἀφαιρήσωσι διὰ τοῦ ἐκφυλλίσματος ἢ μαθήματος λεγομένου, γιγνομένου δὲ πάντοτε ἀσπλάγχχνως μετ' οὐ μικρᾶς βλάβης τοῦ κλήματος.

Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον μῆνα, ἢ καὶ ἐνωρίτερον εἰάν βρέξη, ἄρχεται ἢ προκαταρκτικὴ ἐργασία τῆς φθινοπωρινῆς κλαδεύσεως, ἦτοι τὸ πάστρεμα ἢ καθάρισμα οὐχὶ γενικῶς ὅλων τῶν κλημάτων, ἀλλ' ἐκείνων τὰ ὁποῖα κλαδεύονται συγχρόνως ἢ ἀμείσως κατόπιν κατὰ μῆνα Νοέμβριον ἢ Δεκέμβριον. Κλαδεύονται δὲ τότε ἐν γένει τὰ ξενόλογα εἶδη (ὧν ἡ περιγραφή ἐδημοσιεύθη ἐν σελ. 154 τῆς «Ἑλλην. Γεωργίας» τοῦ 1894) καὶ ἐκ τῶν ἄλλων εἰδῶν τὰ νηάμπελα καὶ τὰ γυριστιέ, λεγόμενα οὕτως ἐκ τοῦ ἰδιορρυθμοῦ τρόπου τῆς κλαδεύσεως τῶν.

Ἐκαστον κλήμα (ἢ ἀμπελιᾶ κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἔκφρασιν) κατὰ γενικὸν κανόνα δὲν ἔχει πρέμνον ὑψηλόν, ἵνα μὴ ἦνε εὐπροσβλητότερον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὀνομάζεται δὲ κατὰ τὸν τρόπον τῆς κλαδεύσεως ἀμολητὸν, γυριστὸν καὶ νηάμπελον· ὁ καλλιεργητῆς, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τοὺς προσβάλλοντας ἐκάστην ἰσοπεθίαν ἀνέμους, κλαδεύει κατ' ἰδιαιτέρον τρόπον ἕκαστον κλήμα. Ἀρχόμενος τῆς κλαδεύσεως τοῦ νειαροῦ κλήματος ἀποκόπτει τὰς κακῶς ἔχουσας βέργας (κλαδιά) ὡς καὶ τὰς περιττάς, ἀφίνων δὲ μόνον τὰς πρὸς καρποφορίαν, ὡς ὅμως καθαρίζει ἀπὸ τῶν παραφυάδων κλπ. Μετὰ δεξιότητος δὲ ἦτις

χαρακτηρίζει τὴν ἰκανότητα τοῦ κλαδευτοῦ, ἑκάστη τῶν καρποφόρων τούτων βεργῶν γίνεται κουλούρα μὲ ἄκτια 7—10. Οὕτω ἑκάστον κλῆμα, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ τῆς δυνάμεως του, φέρει τοιαῦτα κουλούρια 2—15. Ὡς ἐκ τῆς κλαδεύσεως ταύτης λέγονται τὰ κλῆματα ταῦτα ἀμολυτά. Ἄλλαι ἐκλεχθεῖσαι βέργες πρὸς καρποφορίαν, ἀφιέμιναι μὲ 6—10 ἄκτια, γυρίζονται καὶ συμπλέκονται πρὸς ἀλλήλας περὶ τὸ πρέμνον ὡς στέφανον, ὅτε, ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης κλαδεύσεως, λέγονται κλῆματα γυριστά.

Τέλος νιάμπελα (ἀντὶ γηραιάμπελοι) λέγονται τὰ κλῆματα ὅταν, κατὰ τὸν πανάρχαιον τρόπον κλαδεύσεως, ἐπὶ τῶν ὡς εἴρηται συμπλαχθεισῶν βεργῶν συμπλέκονται ἀλληλοδιαδόχως, προβαινόντων τῶν ἑτῶν, αἱ ὡς καρποφόροι κατ' ἔτος ἐκλεγόμεναι βέργες, οὕτως ὥστε μετὰ πάροδον ἑτῶν σχηματίζει ἑκάστον κλῆμα κόφινον ὀλόκληρον καὶ μέγαν, ἀριθμοῦντα μίαν ἡλικίαν, ὡς λέγεται, πλείον τῶν 50 ἑτῶν, συνιστάμενον δι' ἐξ ἀναριθμητῶν ξηρῶν καὶ μακροτάτων ἀλληλοπεριπεπλεγμένων βεργῶν. Εἶνε δὲ ὁ οὕτω σχηματιζόμενος κόφινος στενὸς παρὰ τὴν βάσιν (παρὰ τὸ πρέμνον ἐνθα ἀρχεται σχηματιζόμενος) καὶ πλατὺς παρὰ τὰ χεῖλη.

Κατὰ τὴν κλαδεῖαν τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἔτους ἐπὶ μὲν τῶν ἀμολυτῶν κλημάτων ἀποκόπτονται αἱ βεβλαμμένα καὶ περιτταὶ βέργες καὶ τηροῦνται αἱ πρὸς καρποφορίαν, δι' ὧν γίνονται τὰ κουλούρια. Οὐδέποτε ὅμως, ἢ σπανίως, κατὰ τοὺς νοήμονας κλαδευτὰς πρέπει νὰ σχηματίζεται κουλούρα ἐπὶ κουλούρας, ἤτοι κουλούρα διὰ βέργας βλαστησάσης ἐκ παλαιοῦ κουλουριῶ, διότι ἢ δὲν θὰ καρποφορήσῃ ἢ θὰ ἀποξηρανθῇ.

Ἐὰν τυχὸν τὸ κλῆμα δὲν ἔχη καρποφόρους βέργας μακρὰς τότε ποστάρεται, ἀποκοπτομένης τῆς βέργας μεταξὺ δευτέρου ἢ τρίτου ὀφθαλμοῦ διὰ νὰ δυναμώσῃ ἢ ἀμπελὰ καὶ βγάλῃ κλαδὶ πρὸς καρποφορίαν καὶ κατασκευῆν κουλουριῶ διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος. Ὅταν ἡ ἔλλειψις αὕτη παρουσιάζεται ἐπὶ τῶν γυριστῶν κλημάτων ἐκτυλίσσονται καὶ ἐκπλέκονται

αἱ κατὰ τὴν τοῦ προηγουμένου ἔτους κλαδεῖαν συμπλεχθεῖσαι βέργες, ἐξ ὧν ἀφαιροῦνται τὰ βεβλαμμένα καὶ περιττὰ μέρη καὶ τηροῦνται τὰ κατάλληλα πρὸς καρποφορίαν, τὰ ὅποια γυρίζει ὁ κλαδευτὴς πάλιν καὶ συμπλέκει πρὸς ἄλληλα.

Τὰ γυριστὰ καὶ νηάμπελα στρέφονται πλεκόμενα κατὰ τὴν κλαδεῖαν ἀντιθέτως τοῦ προσβάλλοντος αὐτὰ ἀνέμου.

Τὸ βλαβὲν ἢ γεγηρακὸς κλῆμα, ἀνανεοῦται καθιζόμενον (καταβαλλόμενον) εἰάν ἔχη κλαδὶ κατάλληλον, ὅπερ χώνεται ἐντὸς λάκκου ἀνορυσσομένου παρὰ τὴν ρίζαν αὐτοῦ· τὸ ἀπὸ τοῦ κλαδίου δὲ τούτου ἀναπτυσσόμενον βλάστημα καθίξεται καὶ τοῦτο ἐπὶ 2 ἢ 3 ἔτη ὅπως ἀποκτήσῃ μεγάλην ρίζαν καὶ ἀντικαταστήσῃ τὸ παλαιὸν κλῆμα. Ἐὰν ὅμως δὲν ἔχη κλαδὶ, ἀφίσταται μέχρι τοῦ ἐπομένου ἔτους ὅτε πιθανὸν ν' ἀναπτύξῃ τοιοῦτον. Ἄλλ' εἰάν καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος δὲν ἀναπτύξῃ κλαδὶ τότε κόπτεται παρὰ τὴν βάσιν τοῦ πρέμνου, ὅθεν τοῦτο ἀνοίγει μὲ δύναμιν, ἢ ἀντικαθίσταται διὰ καταβολλάδος παρακειμένου κλημάτος καθιζομένης καὶ ταύτης ἐπὶ 2 ἢ 3 ἔτη.

Ἡ τοιαυτὴ κλαδεῖα ἔχει τὴν αὐτὴν παραγωγικὴν δύναμιν οἷσδὴποτε ἄλλης ἀνευ ἐπαισθητῆς τινος διαφορᾶς. Γίνεται δὲ ἡ κλαδεῖα αὕτη, ὡς παρὰ πάντων τῶν εἰδημόνων ὁμολογεῖται, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς παραγωγῆς τῶν ἀμπέλων, τῶν ἐκτεθειμένων καὶ προσβαλλομένων κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς βλαστήσεως ὑπὸ τῶν ἀνέμων, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καταστρέφουσι τὴν πρῶτην βλάστησιν τῶν ἐμπροσθίων ὀφθαλμῶν, ἧτις διὰ τῆς κλαδεῖας ταύτης ἀντικαθίσταται, ἐπαισθητῶς ζωογονουμένων καὶ βλαστανόντων τῶν ὀπισθεν ὀφθαλμῶν τοῦ κλημάτος.

Μετὰ τὴν φθινοπωρινὴν κλαδεῖαν γίνεται, ἀντὶ τοῦ δι' ἀξίναριου γιγνομένου ἀλλαχοῦ σκαψίματος, ἢ διὰ τοῦ ἀρότρου καλλιέργεια τοῦ ἰδάφους, ἢν ἀμέσως παρακολουθεῖ τὸ περιλάκωμα, ἢ λάκκα καλουμένη, ἧτις ἐκτελεῖται δι' ἀξίνης. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην σπεύρονται μὲ κριθὴν οἱ ἀπελῶνας, οἱ ἔχοντες ἀνάγκην λιπάνσεως, μετὰ λίπανσιν διὰ λιπάσματος ζωϊκοῦ ἀναμεμιμένου μετὰ λεπτῆς κισήσεως (ἐλαφρόπετρας). Ἐπὶ ἐκτάσεως ζευγαριᾶς ρίπτεται κόπρος περὶ τὰ 200 γομάρια (σάκ-

κους μεγάλους), σπόρος δὲ κριθῆς περί τὰς 6 ὀκάδας. Ὁμολογουμένως δὲ ἐὰν ὁ καιρὸς ἦνε εὐνοϊκὸς καὶ βρέξη, ὄχι μόνον εὐθεμία ζημία προξανεῖται εἰς τὸν ἀμπελῶνα, ὡς ἡ μακρὰ πείρα ἀποδεικνύει, ἀλλὰ καὶ γενναία συγκομιδὴ κριθῆς ἐπιτυγχάνεται—περὶ τὰ 30 κοιλὰ κατὰ ζευγαριᾶν.

Κατὰ τὴν 10 Φεβρουαρίου μέχρι τῆς 10 ἢ 20 Μαρτίου γίνεται ἡ γενικὴ λεγομένη κλάδα, κλαδευομένων τῶν ἀμολητῶν κλημάτων (τὰ ὅποια εἶνε ἰσάριθμα πρὸς τὰ κλαδευόμενα τὸ φθινόπωρον), καθ' ὃν τρόπον περιγράφει ἄνω. Συγχρόνως μὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην τῆς κλαδεῖας γίνεται καὶ δευτέρα δι' ἡμιόνων ἀροτρίασις=(δίβολον), δι' ἧς χώνονται οἱ λάκκοι τῶν περιλακκωθέντων ἢ λακκισθέντων κλημάτων. Μετὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἔρχεται ἡ πρώτη θείωσις, ἣτις γίνεται ἀφαιδῶς ἀμέσως μετὰ τὴν βλάστησιν καὶ ἐμφάνισιν τῶν σταφυλῶν, ἢ ἐπακολουθεῖ ἡ τρίτη ἀροτρίασις=(τριαλέτρι), ὅτε σπείρονται τὰ φασόλια, ἀβλαβῶς φυόμενα καὶ εὐδοκιμοῦντα παρὰ τὴν ἀμπελον. Μετὰ τὴν τρίτην ἀροτρίασιν γίνεται τὸ ξεφύλλισμα λεγόμενον ἢ μάλλον τὸ ξετσάμπλισμα, ἢ ἀφαίρεισις δηλαδὴ τῶν παράφυάδων ἀπὸ τὰ γυριστὰ καὶ νηάμπουλα, ἵνα μὴ ἐξαντληται ἡ ἀμπελιὰ.

Ἐν καιρῷ δὲ ἐνεργεῖται, ἀλλ' οὐχὶ παρὰ πάντων, ἡ δευτέρα θείωσις.

Σ. Π.

Ο ΧΟΪΡΟΣ

Ὁ χοῖρος, λέγει ὁ Frère Antonis, εἶνε τὸ εὐκολώτερον ἀνατρεφόμενον καὶ τὸ μάλλον προσοδοφόρον ζῶον.

Τὸ ζῶον τοῦτο ὅταν ἐνηλικιωθῆ δέν ἔχει ἀνάγκην στρωμνῆς καὶ ἀντέχει εἰς τὸ ψῦχος πλειότερον ἢ εἰς τὸ θάλλπος. Ὁλως ἐσφαλμένως ἐπεκράτησε παρ' ἡμῖν ἡ γνώμη ὅτι ὁ χοῖρος ἀγαπᾷ τὴν ἀκαθαρσίαν. Εἶνε ἀπ' ἐναντίας καθαρώτατος τῶν ἐκλεκτῶν φυλῶν μάλιστα τὰ χοιρίδια, τὰ διατηρούμενα εἰς εἰ-

δικὰ χοιροστάσια, τόσον καθαρὰ εἶνε ἐκ φύσεως ὥστε οὐδέποτε κοπρίζουσιν ὅπου τύχη, ἀλλὰ μόνον εἰς ὠρισμένην γωνίαν τοῦ χοιροστασίου. Ἄλλ' ὁ χοῖρος εἰς τὰ θερμὰ κλίματα κατὰ τὸ θέρος ἔχει ἀνάγκην δρόσου, καὶ εὐχαρίστως εἰσέρχεται καὶ διαμένει εἰς ὑγρὰ μέρη ἔστω καὶ βορβορώδη.

Πρὸς ἐπιτυχῆ καὶ ἐπικερδῆ πολλαπλασιάσιν τοῦ ζώου τούτου εἶον νὰ γίνηται αὐστηρὰ ἐπιλογὴ τῶν γονέων. Ἡ μήτηρ μεταδίδει εἰς τοὺς ἀπογόνους τῆς τὸ μέγεθος τοῦ σώματος καὶ τὰς ἠθικὰς ιδιότητες αὐτῆς, ἐνῶ ἐκ τοῦ πατρὸς οὗτοι κληρονομοῦσι τὸ σχῆμα, τὴν πρωϊμότητα καὶ τὴν κρᾶσιν.

Καλὸς κάπρος οἷασθῆποτε φυλῆς εἶον νὰ ἔχη κεφαλὴν μικρὰν, μίλη λεπτὰ, λαιμὸν βραχύν, βᾶχιν εὐθείαν, ὠμούς εὐρεῖς, πλευρὰ στρογγύλλα, στῆθος εὐρύ, σύνολον δὲ τοῦ σώματος κυλινδρικόν. Νέος εἶον εἶον νὰ τρέφηται ἀφθόνως, ἀλλὰ νὰ μὴ παχύνηται.

Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ὡς ἐπιθήτωρ ἔρχεται ἀπὸ τοῦ ὀγδόου μηνὸς τῆς ἡλικίας τοῦ καὶ παύει ὅταν συμπληρώσῃ τὰ τρία ἔτη, διότι μεγαλύτερος κατὰ κανόνα δέν εἶνε πλέον εὐγονος καὶ γίνεται ἐπιθετικὸς καὶ εὐστροπος. Τῷ ἐπιτρέπεται δὲ νὰ συνέρχεται μετὰ τῆς σκρόφας τὸ πολὺ εἰς τῆς ἡμέρας, τὸ πρωὶ καὶ μετὰ μεσημερίαν.

Ὅταν παύη χρησιμοποιούμενος ὡς ἐπιθήτωρ, παχύνεται πρὸς σφαγὴν, ἀλλὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας πρὸ τούτου εἶον νὰ εὐνουχίζηται, ἄλλως τὸ κρέας τοῦ θὰ ἦνε σκληρὸν, ἢ δὲ παχυνσις μετρία.

Ἡ σκρόφα εἶον νὰ ἔχη τὴν γενικὴν κατασκευὴν τοῦ κάπρου, πρὸς δὲ τούτοις νὰ ἦνε πολύγονος καὶ νὰ περιποιῆται τὰ τέκνα τῆς. Οἱ μαστοὶ τῆς πρέπει νὰπέχωσιν ἀπ' ἀλλήλων κανονικῶς, νὰ ἔχη δὲ λαγόνας ἀνεπτυγμένους καὶ κοιλίαν τείνουσαν πρὸς τὰ κάτω. Δέν πρέπει νὰ ὠχλύηται πρὸ τῆς συμπληρώσεως ἡλικίας δέκα μηνῶν. Τὸ ὑπέρμετρον πάχος ὅπως εἰς τὸν κάπρον οὕτω καὶ εἰς τὴν σκρόφον καταστρέφει τὴν γονιμότητα.

Ἡ πολυτοκία τῆς σκρόφας εἶνε παροιμιώδης : τὸ ζῶον τοῦτο

δυνατόν νὰ φέρη καὶ νὰ αναθρέψῃ καὶ μέχρι δεκαοκτῶ χοιριδίων 10—12 εἶνε ὁ συνήθης ἀριθμὸς τῶν γεννημένων ὑπὸ ἐκάστης σκρόφας. Ὁ Vauban ἀναφέρει σκρόφαν, ἥτις μετὰ δέκα γενεὰς ἠρίθμει 88 ἑκατομμύρια ἀπογόνους πλὴν τῶν ἐξ ἀσθενειῶν ἢ ἐκ τυχίων περιστάσεων θανόντων.

Εἰς τὰ ἔχοντα διάθεσιν νὰ παχυνθῶσιν μὴ τετμημένα ζῶα δέον νὰ χορηγῆται ὀλιγωτέρα τροφή. Προστούτοις εἶνε καλὸν νὰ κανονίζηται ἡ ἐποχὴ τῆς ὀχείας αὐτῶν, διότι τὰ γεννώμενα ἐν πλήρει χειμῶνι χοιρίδια εἶνε ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ὑποδεεστέρας ποιότητος· εἶνε δὲ εὐκόλον νὰ κανονίζηται κατὰ βούλησιν ἡ ἐποχὴ τῆς ὀχείας, ἐπειδὴ ὁ ὄργασμὸς ἐπανέρχεται κατὰ δεκαπενθημερίαν. Ὡς καταλληλοτέρας πρὸς τοῦτο ἐποχὰς λέγουσι τὸν Δεκέμβριον πρὸς ἀπόκτησιν χοιριδίων κατὰ Μάρτιον καὶ τὸν Μάϊον πρὸς ἀπόκτησιν τοιοῦτων κατ' Αὐγούστον.

Καὶ αἱ ἀριστοὶ σκρόφαι δὲν πρέπει νὰ ὀχεύωνται εἰμὴ μόνον θίς τοῦ ἔτους. Γεννῶσι δὲ πλεονέστερα χοιρίδια ἐὰν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου κάπρου τὴν ἐπιούσαν τοῦ πρώτου ὄργασμοῦ των ὀχευθῶσι κατ' ἐπανάληψιν καὶ κατὰ διαλείμματα ὠρῶν τινων.

Κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην τῆς ἡ σκρόφα δέον νὰ τρέφηται ἀφθόνως, ἀλλὰ 100 ἕως 120 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ὀχείας ἡ τροφή τῆς ἐλαττοῦται κατὰ τι. Ὡς πάντα τὰ ζῶα οὕτω καὶ ἡ σκρόφα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐγκυμοσύνης δέον νὰ κινῆται.

Ὁ τοκετὸς προμηνύεται διὰ τῆς ἐξογκώσεως τῶν μαστῶν καὶ τῆς ἐξοιδήσεως τοῦ κολεοῦ. Τὰς τελευταίας ἡμέρας πρὸ τοῦ τοκετοῦ τὸ ζῶον εἶνε ἀνήσυχον καὶ συγκεντρώνει ἄχυρα καὶ ξηρὰ χόρτα εἰς γωνίαν τοῦ οἰκήματός του. Χορηγεῖται δ' αὐτῷ τότε καθαρὸν τριμμένον ἄχυρον.

Κατὰ τὸν τοκετὸν ἡ σκρόφα δὲν ἔχει ἀνάγκην βοηθείας, οὐχ ἥττον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον καλὸν εἶνε νὰ παρίσταται ὁ συνήθως περιποιούμενος αὐτὴν καὶ οὐχὶ ξένον πρόσωπον. Ἐχὲ δὲ ἀνάγκην τότε τὸ ζῶον θερμοκρασίας γλυκαίας καὶ προφυλάξεως ἀπὸ ρευμάτων ἀέρος.

Τῶν μεγαλοσώμων φυλῶν δέον ν' ἀφαιρῶνται τὰ νεογνά καθ' ὅσον τίκτωνται, καὶ νὰ εἰσάγωνται εἰς κιβώτιον περιέχον ὀλίγα

τριμμένα ἄχυρα. Ἀφ' οὗ ὁμοίως προηγουμένως παρουσιάζονται εἰς τὴν μητέρα ὅπως τὰ ἀναγνωρίσῃ. Ὄταν ὁ τοκετὸς ἀποπερατωθῇ ἡ δὲ μήτηρ ἡσυχάσῃ ὀλίγον, τοποθετοῦνται εἰς τοὺς μαστούς τῆς τὰ νεογνά, διδομένων τῶν ὀπισθίων μαστῶν εἰς τὰ σχετικῶς ἀσθενέστερα. Ἐκαστον χοιρίδιον θηλάζει μέχρι τέλους ἀπὸ τοῦ μαστοῦ ἐν κατ' ἀρχὰς ἔλαβεν.

Αἱ σκρόφαι αἱ τεκοῦσαι ὀλίγα χοιρίδια δυνατόν νὰ θρέψωσι καὶ ξένα, ἀλλ' ὅπως τὰ δεχθῶσι, δέον προηγουμένως τὰ ὀπίσθια αὐτῶν νὰ τριβῶσιν ἐπὶ τοῦ ὑστέρου (τοῦ ἀκολούθου) ἢ τοῦ κολεοῦ τῆς τροφοῦ.

Συνήθως ὀλίγον μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ τοκετοῦ ἡ σκρόφα ἀπορρίπτει τὸ ὑστέρον ἀνευ οὐδεμιᾶς βοηθείας, ἀλλ' ὅπως διευκολυνθῇ ἡ ἀπόρριψις καὶ ἐνδυναμωθῇ τὸ ζῶον, εἶδεται ἐνίοτε αὐτῷ μερὶς ἐβρασιμένων πιτύρων ἢ ἄρτου μετὰ οἴνου ἐν ὧρᾳ χειμῶνος, ἢ ἐβρασιμένων πιτύρων μετὰ ὕδατος μόνον ἢ τυρογάλακτος, ἐν ὑπάρχει πρόχειρον τοιοῦτον, ἐν ὧρᾳ θέρους.

Ἐκλεκτὴ σκρόφα γεννᾷ ἐπὶ πέντε καὶ ἕξ ἔτη. Τῶν κοινῶν φυλῶν αἱ σκρόφαι ὅταν γηράσωσι γίνονται δύστροποι καὶ κατατρώγουσι τὰ πάντα, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ τέκνα των.

Ἡ σκρόφα ὅπως παχυνθῇ ἀνάγκη νὰ παύσῃ ὀργῶσα. Λέγεται δὲ ὅτι τοῦτο κατορθοῦται ἀνευ τμήσεως διὰ τῆς ἐν τῇ τροφῇ ἀναμίξεως στάκτης ἢ σκαγίων.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα ἀπὸ τῆς γεννήσεως τὰ χοιρίδια τρέφονται μόνον διὰ τοῦ γάλακτος τῆς μητρός των, ἥτις κατὰ τὴν περίοδον ταύτην δέον νὰ λαμβάνῃ τροφὴν δροσιτικὴν, οἴου χλωρὰ χόρτα, τυρογάλα· ἀπὸ τῆς θῆς δὲ ἢ τῆς θῆς ἡμέρας, ἐὰν ὁ καιρὸς ᾖ καλός, ἀφίσταται αὕτη ἐλευθέρᾳ μετὰ τῶν τέκνων τῆς νὰ βοσκήσῃ.

Μετὰ πάροδον μηνὸς τὸ γάλα τῆς μητρός δὲν ἱπάρκαϊ πλέον πρὸς διατροφήν τῶν χοιριδίων, εἰς τὰ ὅποια τότε ἦνε καλὸν νὰ χορηγῆται χλιαρὰ καὶ ἀραιὰ ἀλευρώδης τροφή.

Ἐἶνα καὶ ἡμισυ ἢ δύο μῆνας μετὰ τὸν τοκετὸν τὰ χοιρίδια ἀποκόπτονται βαθμηδόν, ἀφιέμενα μετὰ τῆς μητρός των κατ' ἀρχὰς μὲν ἕξ ὧρας καθ' ἐκάστην, ἀκολούθως μόνον τρεῖς καὶ ἐπὶ

τέλους ἀπαξ κατὰ τριήμερον. Ἐν τέλει ὅπως παρακλυθῶσις ἀπὸ τοῦ νὰ βυζάνωσιν ἐπιχρίονται οἱ μαστοὶ τῆς μητρὸς ἐν καπνίας. Ἐὰν, ὡς ἐκ τῆς ἀποχῆς τῶν χοιριδίων, ἐπέλθῃ εἰς τοὺς μαστοὺς τῆς μητρὸς ἐξοίδησις, ἐπιχρίονται οὗτοι δι' ἀργύλλου διαλελυμένης ἐν ὄξει.

Τὰ πρὸς πάχυνσιν χοιρίδια εὐνουχίζονται εἰς ἡλικίαν δύο μηνῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐκλέγεται καιρὸς γλυκὺς, πρὸ τῆς ἐγχειρήσεως δὲ ἀφίενται τὰ ζῶα ἀνευ τροφῆς ἐπὶ ἡμίσειαν ἡμέραν. Ἡ ἐγχείρησις τῶν ἀρρένων εἶνε εὐκόλος, ἀλλ' ἢ τῶν θηλέων ἀπαιτῶν μεγάλην παῖραν ὅπως ἀπεθῆ ἀκίνδυνος.

Ὁ χοῖρος εἶνε ζῶον παμφάγον. Καρποὶ, σπόροι διάφοροι, τὰ περισσεύματα τῶν ξενοδοχείων, τὰ ἄλευρα καὶ οἱ πλακοῦντε παντός εἶδους, αἱ ρίζαι, τὰ χόρτα, πᾶσα σχεδὸν φυτικὴ ἢ ζωικὴ οὐσία ἀποτελεῖ κατάλληλον διὰ τὸν χοῖρον τροφήν. Ἀρίστην τροφήν ἀποτελοῦσιν αἱ ἀμυλώδεις οὐσίαι, ὅταν μάλιστα χόρηγῶνται ἐβρασμένα καὶ ἀναμειγμένα μετὰ τυρογάλακτος ἢ ἄλλης λιπαρᾶς ὑγρᾶς οὐσίας. Ἐν Ἀνατολῇ μεγάλη χρῆσις πρὸς διατροφήν τῶν χοίρων γίνεται τῶν κερατίων καὶ τῶν βαλάνων. Τὰ γεώμηλα, τὰ κολοκάσια καὶ ἄλλαι ἀμυλώδεις οὐσίαι ἐβρασμένα εὐνάνται λίαν ἐπωφελῶς νὰ χρησιμποιηθῶσι πρὸς πάχυνσιν χοίρων. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀρίστη τροφή εἶνε ὁ βαμβάκοςπορος καὶ ἡ σησαμόπηττα.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΕΥΡΩΤΙΩΝΤΩΝ ΒΥΤΙΩΝ

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν κενῶν βυτίων, τῶν ἀτελῶς θειωθέντων καὶ εἰς ὑγρὸν μέρος διατηρηθέντων, ἐνίοτε ἀναπτύσσεται εὐρῶς, ὅστις παραβλάπτει μεγάλως τὰ οἰνοδόχα ταῦτα δοχεῖα, διότι μεταδίδεται εἰς αὐτὰ δυσάρεστος ὀσμὴ δυσκόλως ἀφαιρουμένη. Πρὸς πρόληψιν λοιπὸν τῆς εὐρωτιάσεως δεόν τὰ κενούμενα βυτία, μετὰ τελείαν πλύσιν, νὰ θειώνωνται καλῶς

καὶ νὰ φυλάσσωνται εἰς μέρος στεγνόν, διότι ἡ ὑγρασία εἶνε ἡ κυραὶ αἰτία τῆς ὑπὸ τοῦ εὐρῶτος προσβολῆς αὐτῶν.

Ἄλλ' ὅταν τὸ βυτίον ἦναι ἤδη προσβεβλημένον ὑπὸ τῆς εὐρωτιάσεως, ἦν δυνάμεθα εὐχερῶς νὰ διαγνώσωμεν ἐκ τῆς εἰδιαζούσης ὀσμῆς, ἦν ἐκ τοῦ στομίου αὐτοῦ ἀναδίδει τὸ βυτίον, δεόν, πρὸ τῆς χρησιμοποίησεώς του, νὰ τὸ ἀπολυμαίνωμεν. Ἵπάρχουσι δὲ πολλὰ μέσα ἀπολυμάνσεως.

Τὸ ἀπλούστερον εἶνε τὸ ἐξῆς· ἀφαιρεῖται ὁ πάτος τοῦ βυτίου (ξεφουντάρεται) καὶ τρίβονται ἰσχυρῶς αἱ ἐσωτερικαὶ παρειαὶ τοῦ διὰ σκληρᾶς ψήκτας ἢ διὰ θυμαρίου, ὅπως ἀφαιρηθῆ ὁ ἐπ' αὐτῶν ἀνεπτυγμένος εὐρῶς· ἀκολούθως πλύνεται δι' ὕδατος περιέχοντος ἐν διαλύσει 10 ο)ο θεικὸν ὄξύ, ἐκπλύνεται κατ' ἐπανάληψιν δι' ὕδατος, προσαρμόζεται ὁ ὡσαύτως πλυθεὶς πάτος, ἀποστραγγίζεται καὶ θειώνεται γενναίως.

Ἄντι διὰ θεικοῦ ὄξέος ἡ πλύσις γίνεται ἐνίοτε διὰ διαλύσεως διθειούχου ἀσθεστίου (20 δραμίων τοιοῦτου εἰς τέσσαρας ὀκάδας ζέοντος ὕδατος). Μετὰ τὴν πλύσιν τὸ βυτίον ἐκπλύνεται διὰ διαλύσεως 100 δραμίων μαγειρικοῦ ἁλατος εἰς 4 ὀκάδας ὕδατος.

Τρίτη μέθοδος εἶνε νὰ εἰσάγηται διὰ τοῦ στομίου τὸ ἐπόμενον μίγμα ἰσάρκεις διὰ βυτίον 200 περίπου ὀκάδων: 10 δράμια μαγειρικοῦ ἁλατος, 7 δράμια ὑπεροξειδίου τοῦ μαγγανίου, 16 δράμια θεικοῦ ὄξέος. Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν φράσσεται καλῶς τὸ στόμιον τοῦ βυτίου, ὅπερ, ἀφ' οὗ κυλισθῆ κατ' ἐπανάληψιν, ἀφίεται ἐν ἀναπαύσει ἐπὶ τρίωρον. Ἀκολούθως κενούται, ἐκπλύνεται κατ' ἐπανάληψιν διὰ καθαροῦ ὕδατος, στραγγίζεται καὶ θειώνεται.

Τετάρτη μέθοδος εἶνε ἡ ἐπομένη. Δι' θ ἕως 8 βυτία λαμβάνονται 20 ὀκάδες ὕδατος, 40 δράμια μαγειρικοῦ ἁλατος, 300 δράμια θεικοῦ ὄξέος, 10 δράμια ποτάσεως. Ταῦτα ἀναμειγνύονται ἐντός ἐνός τῶν βυτίων, τὸ ὅποιον ἀφ' οὗ κυλισθῆ πανταχόθεν ἐπὶ τέταρτον τῆς ὥρας, κενούται. Τὸ κενωθὲν μίγμα εἰσάγεται ἀλληλοδιαδόχως καὶ εἰς τὰ ἄλλα βυτία, τὰ ὅποια θεραπεύονται ὡς τὸ πρῶτον. Τὴν ἐπιεῦσαν τὰ βυτία ἐκπλύνον-

ται κατ' ἐπανάληψιν διὰ καθαροῦ ὕδατος, στραγγίζονται καὶ θειώνονται.—Γαῦτα κατὰ τὸν *Moniteur Vinicole*.

Ο «ΑΓΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ» ΚΑΙ Η ΣΤΑΦΙΣ

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὸ ἀποσταλὲν ἡμῖν περὶ σταφίδος ψήφισμα τοῦ ἐν Πάτραις Λαϊκοῦ Συνδίσμου «Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος».

Ὁ Λαϊκὸς Σύνδεσμος «Ἅγιος Κωνσταντῖνος» συνελθὼν ἐκτάκτως εἰς συνεδρίασιν καὶ ἀκοῦσας τοῦ προέδρου ἐκθέσαντος

Ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κρίσις παρ' ἡμῖν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκλαίψῃ ἐφ' ὅσον ἐξακολουθῇ ὑφισταμένη ἡ μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς.

Ὅτι καθόσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὰ βιομηχανικὰ προϊόντα δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ συναγωνισθῶμεν πρὸς τὰ ἄλλα ἔθνη, ἐπομένως δεῖον νὰ ἐντείνωμεν τὰς δυνάμεις ἡμῶν εἰς τὰ φυτικὰ προϊόντα καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὴν κορινθιακὴν σταφίδα, τὴν ὁποῖαν μόνον τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος παράγει(;)·

Ὅτι ἐὰν κατωρθοῦτο νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἀτελής εἰσαγωγὴ εἰς Ῥωσίαν τῆς κορινθιακῆς σταφίδος τάχιστα ἠθέλομεν ἀναγκασθῇ νὰ ἐπεκτείνωμεν τὰς φυτείας τῶν σταφιδαμπέλων, καὶ τοῦτο ἐπιβεβαιοῖ ἀριδῆλως ἡ ἐντὸς 2—3 ἐτῶν εἰσαγωγὴ εἰς τὴν χώραν ταύτην 50—60 ἑκατομμυρίων ἐνετικῶν λιτρῶν, ἐν ᾧ ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου ἀπὸ τριῶν περίπου αἰώνων εἶνε γνωστὴ ἡ κορινθιακὴ σταφίς, ἡ κατανάλωσις κατέστη σταθερὰ μὴ ὑπερβαίνουσα τὰ 130 ἑκατομμύρια.

Ὅτι ἐπιζητοῦντες διὰ βεβιασμένων μέσων νὰ αὐξήσωμεν τὴν τιμὴν τοῦ προϊόντος ἐγκατελείψαμεν τὸ σωστικὸν μέτρον τῆς διαδόσεως, καὶ παρασυρθεῖσα ἐντεῦθεν καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐπιζήτησε διὰ πάσης θυσίας τὴν συνομολόγησιν τῆς μετὰ

τῆς Ῥωσικῆς Κυβερνήσεως ἐμπορικῆς συμβάσεως πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀτελείας ἐπὶ ἰκανὰ ἔτη μέχρις οὗ ἡ διάδοσις εὐρυνοθῇ εἰς τὴν ἀχανῆ Ῥωσικὴν αὐτοκρατορίαν. Καὶ καθ' ἃ ἐπισήμως βεβαιοῦται ἐκ Πετροπόλεως ἡ Ῥωσικὴ Κυβέρνησις ὅτι ἐπιβάλλῃ ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1897 φόρον εἰσαγωγῆς ἐν βούβλιον καὶ 80 καπίκια κατὰ πούτιον(1), οὕτως ὁ φόρος ἔσται διπλάσιος τῆς τιμῆς εἰς ἣν πωλεῖται ἤδη ἡ κορινθιακὴ σταφίς ἐν Ῥωσίᾳ, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ μὲ παντελῆ ἀποκλεισμὸν τοῦ προϊόντος μας ἀπὸ τὰς Ῥωσικὰς ἀγορὰς.

Ἐχων ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐκλιπούσης τῆς εἰσαγωγῆς εἰς Ῥωσίαν ἡ θέσις τῶν σταφιδοκτητῶν καθίσταται ἀπελπιστικὴ, ἀνέφικτος δὲ ἡ λύσις τοῦ σταφιδικοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἐν γένει τῆς Ἑλλάδος ζητήματος, διότι πλὴν τῆς Ῥωσίας πάντα τὰ ἄλλα Κράτη κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον δὲν στεροῦνται ὀπωρῶν, ἐπομένως μεγάλη εἰσαγωγὴ καὶ μάλιστα ἐν βραχεῖ χρόνῳ δὲν εἶνε ἐφικτὴ εἰς ταῦτα·

Ἀποφαινόμεθα

Νὰ γείνη ἐκκλησις εἰς ἅπαντα τὰ δημοτικὰ συμβούλια τοῦ Κράτους, ἰδίᾳ δὲ τῶν σταφιδοφόρων ἐπαρχιῶν, ὅπως κατανοήσαντα τὴν ἐπιδεινώσιν τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως ἐκ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς κορινθιακῆς σταφίδος ἐκ τῆς Ῥωσίας,

Ἐποβάλωσι δι' ἰδιαίτερας ἑκάστον πράξεως εὐχὴν καὶ παράκλησιν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἵνα

α'.) Διὰ πάσης θυσίας εἰς ἀνταλλάγματα ἐπιζητήσῃ αὐτὴ τὴν συνομολόγησιν τῆς μετὰ τῆς Ῥωσικῆς Κυβερνήσεως ἐμπορικῆς συμβάσεως ἀποστέλλουσα πρὸς τοῦτο ἵνα τῶν ὑπουργῶν εἰς Πετροῦπολιν.

β'.) Νὰ διορισθῶσιν εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας τῆς Ῥωσίας, καὶ ἰδίως ἐν Βασσαραβίᾳ, πρόξενοι εἰδήμονες, ἐγνωσμένης δράσεως καὶ πατριωτισμοῦ, ἵνα δυνηθῶσι νὰ πείσωσι τοὺς ἐγχωρίους ἀμπελοουργοὺς ὅτι ἡ κορινθιακὴ σταφίς δὲν εἶνε

(1) Βλέπε προηγούμενον τεῦχος, σελ. 382.

πολίτιος τῆς ρωσικῆς ἀμπελοουργίας, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον, διὰ μόνης ταύτης δύνανται νὰ βελτιωθῶσιν οἱ ἐγγώριοι οἶνοι.

Ἐπιγράφον τοῦ παρόντος θέλει σταλῆ εἰς τὰς ἐνταῦθα ἐφημερίδας καὶ τὰς τῆς πρωτεύουσας, αἵτινες παρακκλοῦνται νὰ τὸ δημοσιεύσωσιν.

Ἐν Πάτραις, τὴν 9 Ἰουνίου, 1896.

Ὁ πρόεδρος

Κ. Καρακάλας.

Ὁ γραμματεὺς

Κ. Ηβστόπουλος.

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΕΜΦΡΑΣΙΝ ΡΕΟΝΤΩΝ ΒΥΤΙΩΝ

Τὰ πλήρη οἶνου ἢ ἄλλου ὑγροῦ βυτία ἐνίοτε διαρρέουσι διὰ τῶν μεταξὺ τῶν δουγῶν, ἕνεκα κακῆς προσαρμογῆς αὐτῶν, ἐναπολειπομένων ἀνεπαισθήτων χασμάτων, ἢ διὰ σχισμῆς ὄζου τινός. Τὰ ἀνοίγματα ταῦτα ἐμφράσσονται προχειρῶς ὡς ἑξῆς. Ἀποξέεται τὸ μέρος καλῶς καὶ ἀποξηραίνεται δι' ἐπιθήσιως καίοντος σιδήρου, ἀκολούθως φράσσεται τὸ χάσμα δι' ὀλίγου καθαροῦ βάμβακος, ὅστις ὠθεῖται ἐν αὐτῷ πιεζόμενος διὰ τῆς αἰχμῆς μαχαίρας ἢ ἄλλου ὀξέος ὄργανου. Ἐπει τοῦ οὕτω ἐμφραχθέντος χάσματος χύνεται ὀλίγον διαλελυμένον καὶ ζέον ἐτι λίπος ὅπερ, καλύπτεται διὰ τεμαχίου ὑφάσματος, ἀνωθεν δὲ τούτου καρφώνεται πλάξ ἐκ λευκοσιδήρου.

Ἡ μέθοδος αὕτη εἶνε ἢ προχειροτέρα καὶ ἢ συνήθως χρησιμοποιουμένη εἰς τὰ ταξειδεύοντα ἢ τὰ πρὸς ταξειδουσιν βυτία. Ἀλλὰ πρὸς τελειοτέραν καὶ διαρκεστέραν ἐμφραξιν χασμάτων καὶ σχισμῶν βυτίων διαμενόντων ἐν τῇ ἀποθήκῃ δεόν νὰ γίνηται χρῆσις τῆς ἐξῆς εἰδικῆς συνθέσεως. Διαλύονται ἴσα μέρη κηροῦ καὶ θείου, ἐφ' ὅσον δὲ ἡ διάλυσις ἦνε ἐτι θερμὴ χίνεται εἰς τὸ πρὸς ἐμφραξιν μέρος τοῦ βυτίου. Ὅταν ψυχρανθῆ σκληρύνεται

καὶ καθίσταται ἀδιαπέραστον ὑπὸ τε τοῦ οἴνου καὶ οἴουδῆποτε ἄλλου ὑγροῦ.

Πρὸς ἐμφραξιν τῶν ἐνίοτε μὴ ἀμίτως παρουσιαζομένων χασμάτων καὶ σχισμῶν νέων βυτίων, τινὲς βιάφουσι ἐξωτερικῶς αὐτὰ καὶ ἰδίως τοὺς πάτους αὐτῶν δι' ἐλαιοχρώματος, τὸ ἥποϊον ὡς γνωστὸν περιέχει ναῦθι. Ἀλλὰ τοῦτο δυνατὸν νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸν οἶνον κακὴν γεῦσιν, ἐπομένως εἶνε προτιμότερον ἀντὶ τοῦ ἐλαιοχρώματος νὰ γίνηται χρῆσις ὑδροχρώματος μετὰ ἰχθυοκόλλης.

Ἐνίοτε ἐπιχρίονται τὰ βυτία καὶ διὰ ὑγροπίσεως ἢ πίσεως διαλυομένης ἐν ναύθει, ὅπερ εἶνε ὡς εἶδομεν ἐπιβλαβές. Ἄντ' αὐτοῦ εἶνε προτιμότερον τὸ ἐβρασμένον λινέλαιον, μεθ' οὗ ἀναμιγνύεται ὑγρόπισσα, εἰς ἀναλογία δὲ ἐπαρκεῖς ὅπως τὸ μίγμα λάβῃ σύστασιν συνήθους ἐλαιοχρώματος.

ΗΛΙΑΝΘΟΣ

Τῷ κ. Σ. Θ.

Ὁ Ἡλιανθος ὁ ἐτήσιος (*Helianthus annuus*), ὁ κοινῶς καλούμενος Ἡλιος, εἶνε φυτὸν ἐτήσιον, ὑπαγόμενον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Συνθέτων καὶ καταγόμενον ἐκ Περουβίας, ὅθεν εἰσῆχθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἰσπανίαν περὶ τὰ μέσα τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος, ἐνταῦθεν δὲ διεδόθη ταχίως καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 18ης ἑκατονταετηρίδος ἐκαλλιεργεῖτο ἐν ἐκτάσει εἰς τὴν Βαυαρίαν καὶ εἰς τινὰ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ σήμερον ἀπαντᾶται καλλιεργούμενος ἐν ποσῶ μόνον εἰς τὴν Ῥωσίαν καὶ τὴν Ἀμερικὴν.

Ὁ ἥλιανθος καλλιεργεῖται διὰ τὰ σπέρματα αὐτοῦ, τὰ ὅποια περιέχουσι 30—35 ο)ο ἔλαιον ἐκλεκτόν, κατάλληλον πρὸς βρώσιν, πρὸς καῦσιν, πρὸς σαπονοποίησιν καὶ πρὸς ἐπίχρισιν μηχανῶν.

Ἡμελήθη ἀπὸ πολλοῦ ἢ ἐν ἐκτάσει καλλιέργεια αὐτοῦ, διότι ὅπως ἀποθῆ ἐπικερδῆς δέον νὰ ἐκτελήται εἰς γονίμους καὶ σχετικῶς δροσερὰς γαίας καὶ διότι καθίσταται ἀδύνατος ἢ ἀπὸ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν πτηνῶν (καὶ ἰδίως τῶν πυργιτῶν) προφύλαξις τοῦ καρποῦ, ὃν ταῦτα κατατρώγουσι καὶ πρὸ τῆς πλήρους ὠριμάνσεώς του.

Σήμερον παρ' ἡμῖν ὡς καὶ εἰς τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Εὐρώπης ὁ ἰτήσιος Ἡλίανθος ἀπαντᾶται μόνον σποραδικῶς καλλιεργούμενος εἰς τοὺς καλλωπιστικούς κήπους διὰ τὰ μεγάλα του ἄνθη ἢ εἰς τοὺς λαχανοκήπους χάριν τῶν σπερμάτων αὐτοῦ, δι' ὧν οἱ καλλιεργοῦντες αὐτὸν τρέφουσι τὰ ἐν κλωβοῖς διατηρούμενα πτηνὰ (καὶ ἰδίως τοὺς ψιττακοὺς) καὶ τὰς ὀρυθας καὶ τοὺς νεοσσούς των.

Ἄλλως τὸ φυτὸν τοῦτο εἶνε χρήσιμον καὶ ὑπὸ πολλὰς ἄλλας ἰσόψεις. Τὰ φύλλα του ἀποτελοῦσιν ἀρίστην τροφήν διὰ τὰς γαλακτοφόρους ἀγαλάδας, ἐκ τῶν ἰνῶν τοῦ στελέχους του κατασκευάζεται χάρτης, καιόμενον δὲ τοῦτο πρὸ τῆς πλήρους ἀποξυλώσεώς του ἀποδίδει ἱκανὴν ποσότητα ποτάσεως.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ φυτὸν εἶνε σχεδὸν μονοστέλεχος (δὲν ἀναπτύσσει εἰμῆ ὀλίγους καὶ βραχεῖς κλάδους) ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴ σκιάζῃ πολὺ τὸ ἔδαφος καὶ ἐπομένως νὰ δύναται νὰ καλλιεργηθῆ μεταξὺ ἄλλων φυτῶν (γεωμήλων ἢ ἄλλων θερινῶν λαχανικῶν) χωρὶς νὰ παραβλάπτῃ σπουδαίως αὐτά.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐνίοτε σπείρεται ὁ ἰτήσιος Ἡλίανθος εἰς τὰς νεοανοιγομένας γαίας, ὅτε ἀποδίδει ἱκανοποιητικὸν εἰσόδημα.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς ἡ καλλιέργεια τοῦ Ἡλιάνθου ἐξακολουθεῖ νὰ ἦνε ἱκανοποιητικὴ. Εἰς γόνιμον ἔδαφος τὸ στέλεχος αὐτοῦ λαμβάνει ὕψος 2 καὶ ἐνίοτε 3 μέτρων. Σπείρεται κατὰ Μάρτιον ἢ Ἀπρίλιον, εὐθὺς δὲ ὡς τὰ φυτὰ λάβωσιν ὕψος σπειθαμῆς σκαλίζονται καὶ ἀραιοῦνται ἀφιέμενα εἰς ἀποστάσεις 30 μέχρι 40 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ἀπ' ἀλλήλων.

Περὶ τὸν Αὐγούστου ἢ τὸν Σεπτέμβριον ὠριμάζει ὁ σπόρος· τότε κόπτονται οἱ φέροντες αὐτὸν δίσκοι καὶ ἀπλώνονται εἰς

τὸν ἥλιον ὅπως ἀποξηρανθῶσι, μεθ' ὃ ραβδίζονται, λικνίζονται καὶ ἐναποθηκεύονται.

Μετὰ τὴν συλλογὴν τοῦ καρποῦ οἱ καυλοὶ τῶν φυτῶν δύναται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς καύσιμος ὕλη.

Ἐν στρέμμα καλῶς καλλιεργηθέντος ἀγροῦ δυνατὸν νὰ ποφείρη περὶ τὰ 7 κοιλὰ σπόρου καὶ περὶ τὰς 1000 ὀκάδας καυσίμου ὕλης καταλλήλου ἰδίως διὰ κλιβάνους.

ΚΑΛΛΑ, ΚΑΛΛΑΙΟΝ, ΡΙΧΑΡΔΕΙΑ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΑΣΙΑ

(Γῶ κ. Γ. Γ.)

Ἡ Κάλλα, τὸ Καλλάδιον, ἡ Ριχαρδεῖα καὶ ἡ Κολοκασία εἶνε τέσσαρα γένη φυτῶν συνηθέστατα συγχεόμενα ὑπὸ τῶν κηπουρῶν καὶ πολλῶν μάλιστα ἐπὶ ψηλῶ ὀνόματι ἐπιστημόνων. Καὶ τὰ τέσσαρα δὲ ταῦτα γένη ὑπάγονται εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Ἀροειδῶν.

Ἡ κοινῶς καλουμένη παρ' ἡμῖν Κάλλα δὲν εἶνε πράγματι Κάλλα, ἀλλὰ Ριχαρδεῖα.

Εἰς τὸ γένος τῶν Ριχαρδειῶν ὑπάγονται ὀκτὼ εἶδη, ἐξ ὧν ὄνο μόνον καλλιεργοῦνται παρ' ἡμῖν καθ' ὅσον γνωρίζω. Καὶ τὸ μὲν τούτων εἶνε Ριχαρδεῖα ἢ αἰθιοπικὴ (Richardia aethiopica), ἣτις κατὰγεται ἐκ τοῦ Ἀφρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος καὶ εἰσήχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ πολλοῦ. Αὕτη εἶνε ἡ κοινῶς καλουμένη Κάλλα καὶ ἡ συνηθέστατα ἀπαντωμένη παρ' ἡμῖν. Καλλιεργεῖται δὲ εἰς γάστρας ἢ καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἔδαφος. Ἐχει ἀνάγκην πολλοῦ ὕδατος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου καὶ εὐδοκιμεῖ, ἀναπτύσσουσα μεγάλα καὶ εὐρωστα καλλωπιστικὰ φύλλα καὶ μεγάλα ἄνθη (σπάθας) κατάλευκα καὶ εὐοσμα. Εἶνε κειθαλής, ἀλλ' ἐνίοτε τὸ ὀριμὸ ψῦχος καταστρέφει τὸ φύλλωμα αὐτῆς, ὅπερ, εὐθὺς ὡς ὁ καιρὸς ἀποκατασταθῆ, ἀνανεοῦται. Τὸ δεύτερον εἶδος εἶνε Ριχαρδεῖα ἢ λευκίστικτος

(R, alba-maculata), ἣτις κατάγεται ἐκ Νατάλης καὶ ἦν εἰσῆγαγον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καλλιεργήσας αὐτὴν τὸ πρῶτον εἰς τὸ δημόσιον δένδροκομεῖον τῷ 1886. Αὕτη εἶνε φυλλοβόλος καὶ φέρει φύλλα ἐστιγμένα διὰ λευκῶν κηλίδων.

Τὸ γένος *Κάλλα* εἶνε μονότυπον ὡς λέγουσι, ὁδηλαδὴ περιέχει μόνον ἓν εἶδος, τὴν *Calla palustris*, φυτὸν κοινότατον τῶν ἐλωδῶν μερῶν τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης.

Τὸ γένος *Καλάδιον* περιλαμβάνει πολλὰ εἴδη φυλλοβόλων, ποωδῶν, πολυετῶν φυτῶν, πολλαπλασιαζομένων διὰ τῶν σπόρων καὶ ἰδίως διὰ τῶν ριζωμάτων αὐτῶν. Τὰ φυτὰ ταῦτα εἶνε ἐκτάκτως καλλωπιστικά, διότι φέρουσι ζωηρῶς πολύχρωμα φύλλα. Κατάγονται ἐκ τῶν θερμότερων μερῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀσίας καὶ καλλιεργοῦνται εἰς τὰς σέρρας, εἰς ἔδαφος εὐγόνιμον, ἀραιὸν καὶ ὑγρὸν.

Τέλος τὸ γένος τῶν *Κολοκασιῶν* περιέχει τρία εἴδη, τὴν ἀρχαίαν *Κολοκασίαν* (*Colocasia antiquorum*), τὴν ἐδώδιμον (*C. esculenta*) καὶ τὴν βαταβιανὴν (*C. bataviensis*). Τὰ φυτὰ ταῦτα εἶνε ποώδη, φυλλοβόλα καὶ πολυετῆ. Φέρουσι μεγάλα καὶ πλούσια εἰς ἄμυλον ριζώματα, χρήσιμα ἐνιαχοῦ πρὸς βρῶσιν (1) καὶ πρὸς ἀπόστειξιν, καμμέγιστα δὲ φύλλα ζωηροτάτου πρασίνου χρώματος. δι' ὃ χρησιμεύουσι καὶ ὡς ἐκτάκτως καλλωπιστικά φυτὰ. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εἶδος ἔχει πατρίδα τὴν Ἀνατολὴν τὰ δὲ δύο ἄλλα πιθανόν τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν.

(1) Βλέπετε α' Ἑλληνικὴν Γεωργίαν» 1895, σελ. 399.

II ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΕΑΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Ἀπό τινων ἐτῶν ἡ καλλιέργεια τῆς Δαμασκηneas ἐλαβε μεγάλαν διεκτάσειν εἰς τὰ βορειοδυτικὰ παράλια τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἰδίως εἰς τὰς Πολιτείας Ὀρεγόνην, Οὐασιγκτόνην καὶ Ἰθάον, ἐνθα σήμερον ὑπάρχουσι περὶ τὰς 160,000 στρεμμάτων δαμασκηνεῶν ἀποφέροντες ἐτησίως προϊόν ἀξίας ἑκατομμυρίων ταλλήρων, ὁδηλαδὴ 90 ἑκατομ. δραχμῶν.

Τρεῖς κυρίως ποικιλίας Δαμασκηνεῶν καλλιεργοῦσιν ἐκεῖ τὴν ἰταλικὴν, τὴν μικρόκαρπον ἢ τῆς Agen (τῆς Γαλλίας) καὶ τὴν ἀργυρόκαρπον (*argenté*). Ἡ ἰταλικὴ ποικιλία φέρει τὸν ἐκλεκτότερον καρπὸν, ἀλλ' ἡ μικρόκαρπος εἶνε παραγωγικωτέρα, ὁ δὲ καρπὸς τῆς εἶνε κανονικώτερος.

Τὰ δένδρα φυτεύονται συνήθως τὴν ἀνοιξιν, ἀλλὰ δύνανται νὰ φυτευθῶσι καὶ ἀπὸ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου μέχρι τέλους Μαρτίου. Φυτεύουσι δ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δένδρα ἐνός ἔτους, κατ' ἀποστάσεις δὲ 6 ἕως 7 μέτρων ἀπ' ἀλλήλων καὶ τετραγωνικῶς ἢ κατὰ ῥόμβους. Μετὰ τὴν φύτευσιν κόπτεται ὁ καρμὸς αὐτῶν εἰς ὕψος 45—75 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἔδαφους.

Τὸ πρῶτον μετὰ τὴν φύτευσιν ἔτος ἀφίενται ν' ἀναπτυχθῶσιν ἐπὶ ἐκάστου δένδρου ἀνά τρεῖς ἢ τέσσαρες κλάδοι, εἴτινες ἀποτελοῦσι τὴν κόμην αὐτοῦ. Ἡ κλάδευσις αὕτη εἶνε ἡ συμβουλευομένη ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τοῦ Gressent (*taille en buisson*) διὰ τὰ τῆς μεγάλης καλλιέργειας ὀπωροφόρα δένδρα. Ἡ καρποφορία ἄρχεται ἀπὸ τοῦ τετάρτου ἔτους.

Τὰ προωρισμένα πρὸς ἀποξήρανσιν δαμάσκηνα δέον νὰ συλλέγωνται κατὰ τὴν πλήρη αὐτῶν ὠρίμανσιν, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀποσυνθέσεώς των. Ὅσοῦ ὁ καρπὸς εἶνε ὠριμώτερος, τόσον περισσότερον σάκχαρον περιέχει, ὅπερ ἀποτελεῖ ἐν τῶν πρωτίστων τοῦ προϊόντος τούτου πλεονεκτημάτων. Εὐ-

θός ως τὰ δαμάσκηνα ἄρχωνται ἰκίπτοντα ἀφ' ἑαυτῶν ἀπὸ τοῦ δένδρου στήνονται αἰάποξηραντι καὶ μηχαναί.

Ἡ συλλογὴ συνήθως γίνεται ὑπὸ παιδῶν πληρωμένων πρὸς φρ. 1.25 κατὰ κοιλὸν συλλεγομένου καρποῦ. Οὐδὲν δὲ δαμάσκηνον συλλέγεται εἰάν δὲν ἦνε ἐντελῶς ὄριμον, διότι οἱ ἄωροι ἢ μὴ ἐντελῶς ὄριμοι καρποὶ ἀποξηραίνόμενοι ἀποτελοῦσι προϊόν ὄλως κατωτέρας ποιότητος. Καλλιεργηταί τινες μετὰ τὴν συλλογὴν ἀπλώνουσι τὸν καρπὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐνθα οὗτος μένει ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ὕπως ἀποβάλλῃ μέρος τῆς ὑγρασίας του καὶ ἀποκτήσῃ πλειότερον σάκχαρον.

Μετὰ τὴν συλλογὴν γίνεται ἡ ἐπιλογή, ἧς σκοπὸς εἶνε ἡ ἀφαίρεσις καὶ ἀπόρριψις τῶν ξένων σωμάτων τῶν τυχόν συναναμιγμένων μετὰ τῶν καρπῶν καὶ ἡ διαίρεσις τούτων κατὰ ποιότητος. Ἀκολουθῶς οἱ ἐκλαχθέντες καρποὶ τίθενται εἰς ἐκ τρυπητοῦ σιδηροφύλλου ἢ ἐκ σύρματος καφίνους χωρητικότητος ἐνός τετάρτου ἢ ἐνός τρίτου τοῦ κοιλοῦ, πλύνονται, στραγκίζονται καὶ ἐπὶ τέλους τοποθετοῦνται εἰς μεταλλίνους δίσκους, οἵτινες εἰσάγονται εἰς τὴν λειτουργοῦσαν ἀποξηραντικὴν μηχανήν. Ἐν τῇ μηχανῇ ταύτῃ κυκλοφορεῖ ἀήρ θερμοκρασίας οὐχὶ ἀνωτέρας τῶν 80 βαθμῶν (ἐκζτονσαβαθμίου).

Διὰ τῶν νεωτέρων ἀποξηραντικῶν μηχανῶν ἡ ἀποξήρασις ἀποπερατοῦται ἐντός 20 ἕως 24 ὡρῶν, ἀντικαθίστανται δὲ εὐχερῶς οἱ περιέχοντες τοὺς ἀποξηραγμένους ἤδη καρπούς δι' ἄλλων δίσκων περιεχόντων νεπούς.

Οἱ ἀποσυρόμενοι τοῦ ἀποξηραντηρίου ἀποξηραγμένοι πλέον καρποὶ τίθενται ἐντός καλάθων ἐνθα διαμένουσιν ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἑβδομάδας ὕπως ἀπορροφήσωσι τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῶν ὑγρασίαν καὶ λάβωσι τὴν κατάλληλον σύστασιν καὶ θεωρίαν.

Μετὰ τὴν εἰκοσαήμερον περίπου ἐν τοῖς καλάθοις διαμονὴν οἱ καρποὶ ὑποβάλλονται εἰς νέαν ἐπιλογήν, καθ' ἣν διαιροῦνται εἰς ποιότητας ἀναλόγως τοῦ μεγέθους αὐτῶν, μεθ' ὧσιν συσκευάζονται.

ζονται ἐντός ξυλίνων κιβωτίων χωρητικότητος ἐννέου περίπου ὀκάδων ἢ ἐντός βυμβυκερῶν σάκκων χωρητικότητος 18 ὀκάδων (1).

ΑΠΡΑΣΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

Ἡ ἐν Πάτρας ἐκδομένη ἄγκριτος ἐφημερὶς «Πελοπόννησος» ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως πικρὰς ἀλλ' ὀρθὰς παρατηρήσεις περὶ τῆς πλεονεξίας τῶν ἡμετέρων ἐμπόρων, ἧς ἀποτέλεσμα εἶνε ἡ φυγάδευσις τῶν ἀγοραστῶν καὶ ἐπομένως ἡ ἀπρασία τῶν ἡμετέρων προϊόντων. Τὰς παρατηρήσεις ταύτας τῆς «Πελοποννήσου» ἀναδημοσιεύομεν ἐνταῦθα, διότι προνοῦμεν ὅτι μόνον διὰ τῆς ἀνεπιφυλάκτου, διὰ τῆς εἰλικρινοῦς ὁμολογίας καὶ τῆς ὁσονένεστι μεγαλητέρας διαδόσεως τοιούτων ἀληθειῶν θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ διόρθωσις τῶν παρ' ἡμῖν κακῶς ἐχόντων.

Ἴδου αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος παρατηρήσεις:

α Παραπονούμεθα ἀνά πάσαν στιγμὴν, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξοδεύσωμεν τὰ προϊόντα μας ἐκτός τῆς Ἑλλάδος καὶ κακίζομεν πότε τὸν ἑνα, πότε τὸν ἄλλον ὅτι καταπολεμοῦν ἡμεῖς. Τὴν Ἑλλάδα, τὴν βλέπουν οἱ ξένοι, λέγομεν, ὡς κάρφος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν καὶ ἐργάζονται πρὸς παρεμπόδισιν παντός ὅ,τι δύναται νὰ δώσῃ αὐτῇ ζωὴν καὶ νὰ ἐπιβοηθήσῃ εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀνάπτυξιν.

α Τὰ προϊόντα μας πολεμοῦνται εἰς τὸ ἐξωτερικόν, κραυγάζομεν ὀδυρόμενοι, καὶ ἰδοὺ ἡ ἀφορμὴ τῆς κχεξίας τοῦ τόπου.

(1) Κατὰ πληροφορίας τοῦ Bulletin de la Société Nationale d'acclimatation. Βλέπε πλειότερα περὶ δαμασκηνῶν «Ἑλλην. Γεωργίαν» 1893, σελ. 373· 1894, σελ. 261, 326 καὶ 355· 1895, σελ. 504· 1896, σελ. 331.

«Καὶ ἐν τούτοις, εἰάν τὰ ἑλληνικὰ προϊόντα δὲν εὐρίσκουν καταναλωτὰς ἐκτὸς τοῦ τόπου, οὐδεὶς ἄλλος πταίει ἢ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνας, οἵτινες ὄχι μόνον οὐδέποτε ἐφροντίσαμεν διὰ πρακτικῶν μέτρων νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν ἡμετέραν ἐξαγωγὴν, ἀλλὰ καὶ ἠργάσθημεν καὶ ἐργαζόμεθα διὰ τὸ ἐναντίον. Ἄνακατεύομεν τὴν σταφίδα μὲ ἄμυρον, τὴν κακομεταχειρίζομεθα, δὲν τὴν ἀποξηραίνομεν ἀρκούντως, τὴν βρέχομεν ὅπως κερδίζομεν ἀπὸ τὸ ζῦγι καὶ ἀναγκάζομεν τοὺς νέους καταναλωτὰς νὰ τὴν συχθαθοῦν.

«Ἐρχονται ἀπεσταλμένοι ἐμπορικῶν οἴκων τῆς Εὐρώπης πρὸς ἀγορὰν μεγάλων ποσῶν ἐκ τῶν διαφόρων, φύσει ἐκλεκτῶν, καὶ σπανίων προϊόντων μας, καὶ ἀντὶ νὰ προσελκύσωμεν αὐτούς, τοὺς ἐξαναγκάζομεν, διὰ τῆς πλεονεξίας μας περὶ τὰς τιμὰς, νὰ τὸ βάζουν ἴσὸς πᾶσι.

«Πρὸ ἡμερῶν ἀφίκετο ἀπεσταλμένος γαλλικοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου, πρὸς προμήθειαν οἴνων. Τὸν εἶδαμεν καὶ ἐσκέφθημεν:—
«Οἱ Γάλλοι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ κρασιᾶ· ἡ φυλλοξήρα δὲν τοὺς ἀφίνει πλέον νὰ καλλιεργήσουν ὅλα τὰ ἀμπέλια» νὰ περιστασις!

«Καὶ ἀντὶ εἰς τὰς ἀρχὰς νὰ φανῶμεν ὀλιγαρκεῖς ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν ἀγοραστὴν ὑπερέγκους τιμὰς. Ἡ 1/2 ἕως 5 δραχμὰς τὴν ὀκάην, διὰ κρασιᾶ, τὰ ὄπουϊα δὲν θὰ ἐξοδεύωμεν εἰς τὸν τόπον μας οὔτε πρὸς τρεῖς δραχμὰς.

«Τί πταίουν λοιπὸν οἱ ξένοι;»

(«Πελοπόννησος» τῆς 5 Ἰουλίου, 1896).

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑΙ ΠΑΡΟΡΟΦΟΡΙΑΙ ΠΕΡΙ ὙΔΝΩΝ ἘΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» τῆς 12 παραλθόντες Ἰουλίου ἀναγινώσκομεν τὰ ἐξῆς:

«Καὶ τί δὲν παράγει πράγματι ἡ γῆ αὕτη (τῆς Θεσσαλίας). Μόνον ἀπὸ τὰ ὕδνα, ἅτινα ἡ λαὸς «ὑτανα» ἀκόμη λέγει, τὰς περιφήμους Truffes τῶν γάλλων, ὧν τοιαύτη καταπληκτικὴ κατανάλωσις γίνεται ἐν ταῖς παρισινοῖς ἐστιατορίοις μεθ' ὅλην τὴν ὑπερβολικὴν ἀκρίθειάν των, μόνον ἀπ' αὐτῶν ἡ Θεσσαλία ἠδύνατο νὰ εἰσπράττη ποσὰ μεγάλα, ὀλίγον εἰάν ἤθελε νὰ ἐπιμεληθῆ καὶ καλλιεργήσῃ αὐτὰ».

«Ἄλλὰ τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ ὅτι σχεδὸν τ' ἀγνοοῦσιν οἱ ἐγγχώριοι, τὰ γνωρίζουσι δὲ ἀντ' αὐτῶν οἱ Γάλλοι; Ἄπόδειξις ὅτι πρῶτος πλούσιος ἐκεῖ ἐπιχειρηματίας, ὁ κ. Chaillu, ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν κ. Ἀριστῶ, ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν ἐν Γαλλίᾳ, ἠρώτα αὐτὸν περὶ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ὕδνων καὶ ποῦ εὐρίσκονται, ἵνα ἴσῃ περὶ αὐτῶν. Πράγματι δὲ ὁ ὑπουργὸς ἐγράψε ζητῶν πληροφορίας, ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι εἰάν δὲν τῷ ἐτηλεγραφήθῃ τὸ κλασικὸν καὶ ἀνάλογον πρὸς τὸ δημοτικὸν «ὄρσε ὄρε καὶ πάρατα!» «μολὼν λάβε!» τῶν ἀρχαίων, ἀλλὰ βεβαίως μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἀκόμη θὰ ψάχνωσιν οἱ ἀρμοδίοι νὰ εὕρωσι τὰ ἀφανῆ αὐτὰ ὕδνα ἐν Θεσσαλίᾳ!»

Πάντα ταῦτα εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀνακριβῆ. Ὑδνα δὲν φύονται μόνον ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Πελοποννήσῳ, ἂν καὶ ἀγνωστα δὲ εἰς τοὺς ἀρμοδίους, γιγνίσκουσιν ἐντούτοις καὶ χρησιμοποιοῦσιν αὐτὰ πάντες οἱ κάτοικοι τῶν διαμερισμάτων ἐνθα φύονται, ὡς καὶ τινες, οἱ ἠποῖσι ἀγαπῶσι νὰ σχολῶνται καὶ νὰ ἐρευνῶσι τὰ ἀφορῶντα τὰ γεωργικὰ προϊόντα τοῦ τόπου. Εἶνε δὲ τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ ὕδνα τῆς Ἑλλάδος κατωτέρας ποιότητος καὶ δὲν δύνανται ποσῶς νὰ

παραβλήθωσι πρὸς τὰ ἐξάσια ὕδνα τῆς Γαλλίας καὶ ἰδίως τὰ τῆς Perigord· ἐπομένως δὲν εἶνε δυνατὸν ἐκ τῶν Θεσσαλικῶν ὕδνων νὰ εἰσπράττωνται τὰ μεγάλα ποσά, τὰ ἅποια ὄνειρεύεται ὁ χορηγῆσας τὰς ἀνωτέρω πληροφορίας εἰς τὸν ἐκ Θεσσαλίας ἐπιστέλλοντα εἰς τὴν «'Ακρόπολιν». Τέλος ὁ κ. Chatin δὲν εἶνε πλούσιος ἐπιχειρηματίας, ἀλλὰ σημαίων ἐπιστήμην, μέλος τοῦ γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου, καὶ ἀσχολεῖται ἀπὸ πολλοῦ εἰδικῶς εἰς τὴν μελέτην τῶν ὕδνων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω πληροφοριῶν τῆς «'Ακροπόλεως» ἡ μόνη ἴσως ὀρθὴ εἶνε ὅτι οἱ ἀρμόδιοι παρὰ τῶν ὁποίων ἐζητήθησαν πληροφορίες περὶ τῶν ὕδνων τῆς Ἑλλάδος (καὶ οὐχὶ μόνον τῆς Θεσσαλίας), προτιμῶντες νὰ νέμονται ἡσύχως καὶ ἀκόπως τὰ θεσάρια τὰ ἅποια κατέχουσι χάρις εἰς τὴν ἐλαστικότητα τῆς συνειδήσεώς των καὶ τὸ εὐλύγιστον τῆς σπονδυλικῆς αὐτῶν στήλης, ἄφισαν καὶ τὸν Ἄνοτὸν καὶ τὸν Chatin ἄνευ ἀπαντήσεως, ἐλθεινολογήσαντες βεβαίως αὐτοὺς διὰ τὴν παιδαριώδη περιέργειάν των. Τοῦτο ἄλλως ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ κ. Chatin ἀπελπισθεὶς φαίνεται ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους τῆς Ἑλλάδος κατέφυγεν εἰς ἐμέ.

Τὰ ὕδνα τῆς Θεσσαλίας ἐγνώρισα καὶ ἐγεύθην κατ' ἐπανάληψιν πρὸ εἰκοσαετίας ἐν Ζιάρκῳ, κατὰ δὲ τὰς ἀνά τὴν Πελοπόννησον περιοδείας μου εἶδον καὶ τὰ ἐκεῖ φυόμενα. Ἐστειλα λοιπὸν τῷ κ. Chatin ὅσας εἶχον προχείρους σχετικὰς πληροφορίας, εἰς ἃς προσέθηκα καὶ τὰ χωρία ἀρχαίων συγγραφέων, ἀσχοληθέντων περὶ τῶν ὕδνων καὶ τῆς τότε χρήσεως αὐτῶν. Τὰς πληροφορίες μου δὲ ταύτας ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Chatin ἐν τῷ Bulletin de la Société Nationale d'Agriculture de France (1895, σελ. 100).

Κατὰ τὴν εἰς Κύπρον μετάθεσίν μου εὔρον τὰ ὕδνα καὶ ἐκεῖ (1), ἐγνωστοποίησα δὲ τοῦτο τῷ κ. Chatin, πρὸς ὃν ἀπέστειλα καὶ δείγματα.

Ἀκολούθως ὅπως καταστήσω γνωστὴν τὴν φύσιν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ὕδνων εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «'Ελληνικῆς Γεωργίας» ἐδημοσίευσά (1) σύντομον περιγραφὴν ἐπισυναψας καὶ ὕσας τότε εἶχον προχείρους περὶ τῶν Ἑλληνικῶν ὕδνων πληροφορίας.

Ἐκτοτα δὲν ἔπαυσα συγκεντρῶνων νεωτέρας καὶ ἀκριβεστέρας σχετικὰς πληροφορίας. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἐζήτησα καὶ ἐπέτυχον τὴν συνδρομὴν πολλῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φίλων καὶ ἐνθέρμων ζηλωτῶν τῆς πραγματικῆς προόδου τῆς γεωργίας τοῦ τόπου.

Ἐκ τῶν νεωτέρων τούτων πληροφοριῶν ἐξάγεται ὅτι ὕδνα ἀπαντῶνται εἰς τοὺς νομοὺς Τρικκάλων, Λαρίσσης καὶ Ἀχαΐοῦλιδος.

Ἐν Θεσσαλίᾳ ἀπαντᾶται μόνον ἓν εἶδος ὕδνων, τὸ ἐπιστημονικῶς καλούμενον Terfezia Leonis. Τὸ εἶδος τοῦτο φύεται ἀφθόνως τὴν ἀνοιξιν ἰδίως εἰς ἀμμώδεις τινὰς παρὰ τὸ Ζάρκον καὶ τὸ Νεοχώριον περιφερείας. Ἐξωτερικῶς ἔχει χρῶμα κοκκινωπὸν ἀνοικτόν, ἡ δὲ σὰρξ αὐτοῦ εἶνε ὑπόλευκος καὶ μαρμαρώδης. Τὰ ὕδνα ταῦτα ἐνίοτε ἔχουσι διάμετρον 6—8 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, γεῦσιν δὲ μᾶλλον ἀνούσιον, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἀναμιμνήσκουσιν τὰ περίφημα ὕδνα τῆς Perigord. Τῇ εὐγενῇ φροντίδι φίλου ἐν Τρικκάλῳις ἔλαβον ἐφέτος ἱκανὰ Θεσσαλικά ὕδνα, ἐξ ὧν τινὰ ἀπέστειλα τῷ κ. Chatin, ἀλλὰ δὲ ἐκράτησα πρὸς λεπτομερῆ μελέτην καὶ ὅπως τὰ γευθῶ.

Ἐν Ἀχαΐοῦλιδι ἀπαντῶνται τρία εἶδη ὕδνων α') τὰ κυρίως ὕδνα (δῆμος Δύμης) τὰ καὶ βασιλοῦτανα ἢ μαυράκια ἀλαχοῦ (δῆμος Μυρτουνηίων, χωρίον Καρδιοκαῦτι—κατὰ τὰς πληροφορίες τοῦ ἐν Πύργῳ πολυτίμου φίλου τῆς «'Ελληνικῆς Γεωργίας» κ. Γ. Δημακοπούλου) καλούμενα, τὰ ἅποια εἶνε τὰ συνηθέστερον καὶ ἀφθονώτερον εὕρισκόμενα, ἀπαραλλάκτως δὲ ὅμοια τῶν Θεσσαλικῶν (Terfezia Leonis)· β') αἱ χαλποῦ-

(1) Βλέπε «'Ελληνικὴν Γεωργίαν» 1895, σελ. 278.

(1) Βλέπε «'Ελληνικὴν Γεωργίαν» 1895, σελ. 415.

τσαι (δῆμος Δύμης) ὕδνα μικρότερα, τὰ ὑποῖα διακρίνονται τῶν πρώτων ἐκ τοῦ ζωηροτέρου ὑποκοκκινίζοντος ἐξωτερικοῦ χρώματός των· καὶ γ' αἱ ριζαὶ (δῆμος Δύμης), τὰ μικρότερα καὶ σπανιότερον ἀπαντώμενα ὕδνα τῆς Πελοποννήσου, τὰ ὑποῖα ἔχουσι χρώμα ἐξωτερικῶς μὲν ὑπόλευκον, ἐσωτερικῶς δὲ φαιόν. Τὸ τρίτον τοῦτο εἶδος πιθανόν νὰ ἦνε τὰ ὕδνα τὰ εἰς τὸν δῆμον Μυρτουντίων καλούμενα ἀλπίτσαις.

Αἱ χαλποῦτσαι καὶ αἱ ριζαὶ ἀπαντῶνται σπανιότερον—ἐφέτος μάλιστα, ἔνεκα τῆς κατὰ τὴν ἀνοιξιν ξηρασίας ἣσαν σπανιόταται—χάρις ὅμως εἰς τὰς ἐπιμόνους προσπάθειάς καὶ τὰς προσωπικὰς ἀκόμη ἐρεῦνας τοῦ πολυτίμου καὶ ἀρχαιοτάτου φίλου τῆς «Ἑλλην. Γεωργίας» κυρίου Ἰωάννου Μακρυγιάννη, ηὐτύχησα νὰ λάβω δείγματα τινὰ, τὰ ὑποῖα ἀπέστειλα τῷ κ. Chatin. Οὗτος κατόπιν λεπτομεροῦς μελέτης ἀπεφάνθη ὅτι:

Ἡ χαλποῦτσα εἶνε ποικιλία τοῦ κοινοῦ εἶδους, τῆς Terfezia Leonis. Ἐντούτοις ἔνεκα τῆς σμικρότητος τοῦ φύματος τῆς χαλπούτσας καὶ ἔνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ἀποσταλέτων δειγμάτων ὁ κ. Chatin ἔχει εἰσέτι ἐνδοιασμούς τινὰς ὡς πρὸς τὴν ἀκρίθειαν τοῦ ὀρισμοῦ· μὲ παρεκάλεσε λοιπὸν νὰ τῷ ἀποστείλω δείγματα τοῦ εἶδους τούτου καὶ τὸ ἐρχόμενον ἔτος.

Ἡ Ριζα εἶνε ὅλως νέον εἶδος, μέχρι τοῦδε ἄγνωστον εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ μένει νὰ ἐξακριβωθῇ ἐν πρέπῃ νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ γένος Terfezia ἢ εἰς τὸ γένος Tuber, τὸ τῶν γησίων δηλαδὴ ὕδνων, εἰς τὸ ὑποῖον ὑπάγονται καὶ τὰ περιώνυμα ὕδνα τῆς Perigord. Θὰ βοηθηθῇ δὲ ὁ κ. Chatin πρὸς ἐξακρίθωσιν τούτου ἐκ συμπληρωματικῶν τινῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας μοὶ ἐζήτησε καὶ ἃς πρόκειται νὰ τῷ ἀποστείλω.

Ἐντούτοις ἂν κρίνωμεν ἐκ τοῦ φαιοῦ χρώματος τῆς σαρκὸς τῶν Ριζῶν καὶ ἐκ προγενεστέρως πληροφορίας ἣν ἐδημοσίωσα (1) καὶ καθ' ἣν αὐταὶ θεωροῦνται ὑπὸ τῶν ποιοῦντων χρῆσιν αὐτῶν χωρικῶν ὡς τὰ ἀριστα τῶν ὕδνων, εὐνάμεθα νὰ

συμπεράνωμεν ὅτι ταῦτα θ' ἀνήκουσιν εἰς τὸ γένος τῶν γησίων ὕδνων (Tuber). Ἡ φύλαξις λοιπῶν τῶν μερῶν ἐνθα ταῦτα φέρονται ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἑαυτῶν συμφέροντος, διότι εὐταῦθα κατορθωθῆ ἢ πολλαπλασιασῆς ἐκλεκτοῦ εἶδους ὕδνων· ἐξ ὧν δὲ μέχρι τοῦδε ἠδυνήθην ἀσφαλῶς νὰ ἐξακριβώσω τὸ εἶδος τοῦτο ἀπαντᾶται βεβαίως εἰς τὰ ἐν τῷ δῆμῳ Δύμης κτήματα τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ Διαδόχου.

Καθ' ἃ μοὶ γράφουσιν ὁ κ. Μακρυγιάννης καὶ ὁ κ. Δημάκοπουλος, οἱ ἐν Πελοποννήσῳ ἀναζητοῦντες τὰ ὕδνα χωρικοὶ εὐρίσκουσιν αὐτὰ εἰς ἰδίῳ ὅλως τράπου. Φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν ῥάβδον, δι' ἣς κτυπῶσι τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους, ἐκ τοῦ προξενουμένου δὲ ἰδιάζοντος κρότου διαγιγνώσκεται ἢ ὑπὸ τὸ ἔδαφος παρουσία τοῦ ὕδνου.

Τὰς συμπληρωματικὰς ταύτας πληροφορίας περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ὕδνων δὲν ἐσκόπουν νὰ δημοσιεύσω ἀκόμη, διότι δὲν εἶνε εἰσέτι ἐντελῶς πλήρεις. Ἐντούτοις δὲν μεταμελοῦμαι, διότι ἢ ἔνεκα τοῦ ἀνωτέρω ἐκτεθέντος λόγου ἐπίσπευσις τῆς δημοσίευσως αὐτῶν θὰ χρησιμεύσῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὅπως διδαχθῶσιν οἱ ἀρμόδιοι καὶ οἱ προϊστάμενοι αὐτῶν ὅτι ἢ ἐπιτέλεισι τοῦ καθήκοντος καὶ ἢ προσφορὰ πραγματικῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν τόπον δὲν εἶνε ἔργον τοῦ παντός, ὅτι πρὸς τοῦτο ἀπαιτοῦνται, πλὴν τῶν ἀπαραιτήτων εἰδικῶν γνώσεων, αἰδῶς, συναισθησις τοῦ καθήκοντος καὶ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην· ὅτι ἐλαστικότης συνειδήσεως καὶ ἀλήθεια, κυριότης τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ ἀξιοπρέπεια, πλεονεξία καὶ ἐντιμότης χαρακτηῖρος, ἀτιμωρησία καὶ εὐπειθεια, dolche far niente καὶ παραγωγή, ρουσφέτιον καὶ ἐργασία εἶνε πράγματα ἀσυμβίβαστα, διότι «οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρτοῖς δουλεῦν· ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει, καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει· ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεῦν καὶ Μαρμωναῖ» κύριοι Ὑπουργοί.

Ἐκ τῆς δημοσίευσως τῶν ἀνωτέρω περὶ ὕδνων πληροφοριῶν θὰ διδαχθῇ ὁ κ. Ὑπουργός ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἢ τις

(1) Βλέπε «Ἑλλην. Γεωργίαν» 1895, σελ. 520.

ἄλλος, ἄστις, ἔνεκα ἀδυναμίας χαρακτηῆρος, ἔνεκα ἐλλείψως σταθερότητος ἢ ἔνεκα ἄλλου οὐχὶ κολακευτικοῦ λόγου, λησμονεῖ τὸ noblesse oblige, θὰ διδαχθῆ λέγω οὗτος ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὑπηρεσία, νὰ τηρηθῆ τὸ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ἀπροσποίητον σέβας, ν' ἀναπτυχθῆ ἢ εὐγενῆς μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων ἀμιλλα, νὰ προαχθῆ ἢ ἐπιστήμη καὶ ὁ πλοῦτος τῆς χώρας, νὰ παρίσταται τὸ ὑπουργεῖον ἀπέναντι τῶν ξένων ἀξιοπρεπῶς καὶ νὰ ἦνε ἐνήμερον εἰς πάντα τὰ τῆς δικαιοδοσίας του ζητήματα, τὰ ὅποια δυνατόν νὰ ὑποβάλλωσι πολῖται ἢ ξένοι, ὅταν λαμβάνηται ἀπὸ τῶν τριόδων καὶ καθίζηται εἰς τὴν διεύθυνσιν εἰδικῆς ὑπηρεσίας ὁ πρῶτος τυχὼν ἀγνώστου προελεύσεως φωνασκός, ὅστις ἀντὶ ἐνὸς κοκκάλου δέχεται νὰ ὑβρίζῃ σήμερον τὸν χθὲς ὑπ' αὐτοῦ ἀνυψωθέντα μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, καὶ νὰ λησιμονῆ αὔριον τὸν σήμερον περισυλλέγοντα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βορβόρου, ἐν ᾧ, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του, προωρίσθη νὰ κυλίηται.

ΝΗ. Γ. Γεννάδιος

ΑΥΓΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

«Δίκαιον ἔχουν καὶ οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγωγῆς ὤων καὶ οἱ θέλοντες τὴν ἐλευθερίαν εἰσαγωγῆν αὐτῶν.» Τὴν γνώμην ταύτην ἐκφέρει ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» τῆς 8ης Ἰουλίου κάποιος στατιστικὸς, ἀκολουθῶν τὸ παρ' ἡμῖν τετριμμένον πλὴν ὀλέθριον σύστημα τοῦ εὐχαριστεῖν τοὺς πάντας, τοῦ μὴ προσκρούειν εἰς τὰς γνώμας καὶ τὰ συμφέροντα μηδενός.

Ὅπως δὲ ἀποδείξῃ ὅτι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἔχουν δίκαιον ὅπως ἀδικαιολογητῶς διισχυρίζεται ὅτι κατὰ τὴν ἰσχὺν τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγωγῆς ὤων δὲν ἀνεπτύσσεται ἢ ἐγγχώριος ἀγοπαραγωγὴ, ὑπὲρ ἧς ἐν μέρει ἰθεοπίσθη ἢ ἀπαγόρευσις, ὡς ἀνεπτύχθη λόγου χάριν ἢ δι' ὁμοίου

μέτρου ἐπιδιωχθεῖσα καὶ ἐπιτευχθεῖσα. μεγίστη ἀνάπτυξις τῆς καλλιέργειας τῶν γεωμήλων παρ' ἡμῖν.

Τὸ σύστημα τοῦ νὰ τὰ ἔχῃ τις καλὰ μὲ ὅλον τὸν κόσμον δαπάναις τῆς ἀληθείας καὶ συχνότατα πρὸς ζημίαν τῶν γενικῶν συμφερόντων τοῦ τόπου εἶνε, ὡς εἶπομεν, ὀλεθριώτατον καὶ πρέπει νὰ κτυπάται κατακέφαλα, διότι διὰ τῆς γενικεύσεως τοῦ συστήματος τούτου πληθύνονται καὶ αὐξάνονται τὰ ἐξαντλοῦντα τὴν ἡμετέραν χώραν ἔλκη. Οἱ ἀγαθοὶ πολῖται, οἱ χρηστοὶ ὑπάλληλοι δὲν ὀφείλουσι νὰ λέγωσι ναὶ καὶ ὄχι περὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ὅταν μάλιστα τοῦτο ἀφορᾷ γενικὰ συμφέροντα τοῦ τόπου· ἡ γνώμη αὐτῶν δεῖν νὰ ἦνε καθαρὰ, ἐκπεφρασμένη ἄνευ περιστροφῶν. Ὀφείλουσι νὰ λέγωσι σαφῶς καὶ ἢ ὄχι.

Ἡ γνώμη τοῦ στατιστικοῦ ὅτι κατὰ τὴν ἀπαγορεύσεως τῆς εἰσαγωγῆς ὤων δὲν ἀνεπτύσσεται ἢ ἐγγχώριος ἀγοπαραγωγὴ εἶνε ἐντελῶς ἀβάσιμος.

Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγωγῆς ὤων συνσκευασμένων ἐν ἀχύροις ἐφηρμόσθη ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τοῦ 1891 (Βασιλ. Διάταγμα 5 Ἰουνίου 1891), τὸ πρῶτον δὲ καὶ κύριον κτύπημα κατὰ τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης καταφέρθη κατὰ Μάρτιον τοῦ ἐπιόντος ἔτους (Β. Δ. τῆς 23 Μαρτίου 1892)· ἱπομένως εἴ μὴ τι ἄλλο τουλάχιστον γελοῖον εἶνε τὸ ἰσχυρίζεσθαι ὅτι ἀπέτυχε τὸ μέτρον τῆς ἐμψυχώσεως τῆς ἐγγχώριου ἀγοπαραγωγῆς διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγωγῆς ὤων, διότι κατὰ τοὺς ἐννέα μῆνας μῆνας καθ' οὓς τὸ μέτρον τοῦτο ἐφηρμόσθη οὔτε μίαν κἄν γεννεᾶν ὄρνιθων δὲν ἐπρόφθασαν· οἱ ἡμέτεροι χωρικοὶ νὰ ποκτῆσωσιν ἀφ' οὗ καὶ ὄρνιθας κατὰ κανόνα παύουν κλωσσῶσαι ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου, ὅτε ἤρξατο ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ εἰρημίου μέτρου.

Ἄλλως οὔτε μεγάλη κρίσις οὔτε εἰδικαὶ γνώσεις ἀπαιτοῦνται ὅπως ἐννοηθῆ ὅτι εἶδος τὸ δικαῖον ζητεῖται καὶ δύναται εὐχερῶς καὶ σχεδὸν ἀδαπάνως νὰ παραχθῆ εἰς τινὰ τόπον ταχέως θὰ παράγηται ἐν ἀφθονίᾳ καὶ θὰ προσφέρηται εἰς σχετικῶς

εὐτελείς τιμὰς, εἰάν ἐπὶ ἱκανῶν χρόνον παρακωλυθῆ δι' οὐδὲν τρόπον ἢ ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγωγῆ του. Ἡ οἰκονομολογικὴ αὕτη ἀρχὴ ἐφαρμοσθεῖσα ἐπιτυχῶς εἰς πλείστας χώρας, αἵτινες ἐξεμεταλλεύθησαν πρὸς τοῦτο τὰς περὶ φυλλοξήρας ἀπαγορευτικὰς διατάξεις, ἀπεδείχθη ἐμπράκτως καὶ παρ' ἡμῶν ὀρθοτάτη ὅχι μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὰ γεώμηλα, ἀλλὰ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰ σάρωθρα, τὰ κρόμμυα, τὸ ἄχυρον, τὸ χόρτον καὶ διάφορα ἄλλα εἶδη. Ὅταν λόγῳ φυλλοξήρας ἀπηγορεύθη παρ' ἡμῶν ἡ εἰσαγωγὴ τῶν εἰδῶν τούτων οἱ ὑπὲρ ταύτης ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι κυριολεκτικῶς ἐχάλασαν τὸν κόσμον φωνασκοῦντες καὶ προσπαθοῦντες νὰ καταδείξωσι διὰ παντοίων ἐπιχειρημάτων ἰδίων, ἢ γνωστῶν τινῶν κυρίων—ὧν ἡ γνωμοδότησις καὶ ἡ ὑποστήριξις ἀγνοῦνται μὲ ἐν καλῶν ἀγῶν—τὸ δῆθεν ἀνόητον καὶ ἀνεπιστημονικὸν τοῦ μέτρου καὶ προλέγοντες τὴν ἐπίσηψιν λιμοῦ εἰς τε τὰ ζῶα ἐνεκα ἐλλείψεως χόρτου καὶ ἀχύρου καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐνεκα σπάνεως γεωμήλων καὶ κρομμύων. Ἐντούτοις ὅχι μόνον ὁ προάγγελθεις λιμὸς δὲν ἐπέσηψεν, ἀλλὰ καὶ ταχέως ἠϋξήσε μέγας ἡ παραγωγὴ πάντων τῶν εἰδῶν, ὧν ἡ ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγωγὴ ἀπηγορεύθη, εἰς τρόπον ὥστε αἱ τιμαὶ τῶν εἰδῶν τούτων σπουδαίως ἐμειώθησαν καὶ περισσεύματα πρὸς ἐξαγωγὴν παρυσιασθήσαν.

Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτέλεσμα θὰ ἐπιτυχάνετο διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς εἰσαγωγῆς ὧν εἰάν αὕτη διετηρεῖτο ἐπιτινα ἔτη, εἰάν ἐχορηγήτο ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος εἰς μὲν τοὺς χωρικούς νὰ πολλαπλασιάσωσι τὰς ὀρνιθὰς των εἰς δὲ τοὺς ἐμπόρους νὰ κανονίσωσι τὸν τρόπον τῆς εἰς τὰ χωρία συλλογῆς καὶ εἰς τὰς πόλεις συγκεντρώσεως τῶν ὧν.

Ἐντελῶς ἀνακριθὲς εἶνε ὡσαύτως τὸ λεχθὲν ὅτι κατὰ τὴν ἐννεάμηνον ἀπαγόρευσιν τῆς εἰσαγωγῆς ὧν ἐπῆλθε σημαντικὴ ὑπερτίμησις αὐτῶν, διότι, ὡς πάντες ἐθυμοῦνται, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα τὰ ὡὰ ἐτιμῶντο ὅσον καὶ πρὸ ἢ μετὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγωγῆς των. Ἡ μόνη ἀλλοίωσις, ἣτις κατὰ τὴν ἐννεάμηνον ταύτην

περίοδον ἐπῆλθε, ἦτο, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἡ παντελής ἐξαφαισις ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηναίων τῶν μικρῶν καὶ ἐώλων ὧν τῆς Βάρνης, τὰ ὅποια σήμερον ἀφθονοῦσι πρὸς χαρὰν καὶ ἀγαλίαν ἐκείνων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ὑποίων ἔδει ταῦτα νὰ θραύωνται.

Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσητε, τίς τότε νὰ ἦτο ἡ λόγος ὁ ἀναγκάσας τὴν τοῦ 1892 Κυβέρνησιν νὰ προβῆ εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ μέτρου τῆς παρακωλύσεως τῆς ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγωγῆς ὧν; Ἀπλοῦστατον ὁ λόγος ἦτο τὸ βουσφέτιον.

Ὅλιγας ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάσχα τοῦ 1892 ἔμπορος τις τῶν Ἀθηναίων, ἀγνοῶν τὴν ἀπαγόρευσιν, ἐκόμισεν ἐκ Βάρνης δεκάδα κοφίνων ὧν, τῶν ὑποίων τὴν εἰσαγωγὴν ἠρνήθη νὰ ἐπιτρέψῃ ὁ τελὼν Πειραιῶς, συμμορφούμενος πρὸς τὸ Βασ. Διάταγμα τῆς 5 Ἰουλίου τοῦ 1891.

Ὁ ἔμπορος οὗτος μετὰ ἐπανειλημμένως ἀποπειράς, συνοδουμένης μετὰ στογγύλων ὡς τὰ αὐτὰ προτάσεων ὡς μεταίως ἐποίησε παρὰ τῷ τότε ἀρμοδίῳ τμηματάρχῃ κ. Π. Γενναδίῳ, ἐζήτησε καὶ ἐπέτυχε τὴν προστασίαν τοῦ τότε γενικοῦ γραμματέως τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Κ. Ἀγγελόπουλου Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτραπῆ ἡ εἰσαγωγὴ μόνον τῶν ὧν τοῦ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀπαγορεύσεως διατελοῦντος ἐμπορίου, τοῦ προστατευομένου ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ἀγγελόπουλου, ἤρθη καθ' ὀλοκληρίαν ἡ ἀπαγόρευσις τῆς εἰσαγωγῆς ὧν συνεσκευασμένων ἐν ἀχύροις.

Ὁ κ. Κ. Ἀγγελόπουλος, ὁ χάριν ἐνὸς ἀτόμου ἐπιδιώξας καὶ ἐπιτυχῶν Βασιλικὸν Διάταγμα δι' οὗ κατηργήθη διάταξις διτῶς εὐεργετικὴ διὰ τὸν τόπον, δὲν ἔπραξε βεβαίως παρ' ὅτι πράττουσι πάντες οἱ ὅμοιοι αὐτοῦ πολιτευόμενοι, οἱ κύριοι δηλαδὴ αἵτιοι τῆς σημερινῆς οἰκτρᾶς καταστάσεως τοῦ δυστυχοῦς τούτου τόπου. Ἐπομένως ταῦτα ὡς καὶ τὰ πρὸ τούτων περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος δημοσιευθέντα ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» καὶ τῇ «Ἑλληνικῇ Γεωργίᾳ» (ἐναστῶτος ἔτους σελ. 374 καὶ 376) δὲν ἐγράφησαν ὅπως προσβάλωσιν ἢ ζημιώσωσιν ὅπως δὲποτε τὸν κ. Κ. Ἀγγελόπουλον, οὗτος τοὺς κύ-

κλους ἡμεῖς πόρω ἀπέχομεν ἀπὸ τοῦ νὰ διανοώμεθα κἄν νὰ ταραξώμεν. Ἐὰν δὲ ἐμνημονεύθῃ ἐνταῦθα τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου τούτου, τοῦτο ἐγένετο κατ' ἀνάγκην, ὡς ἐκ τῆς στενῆς σχέσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ προκειμένου ὡς καὶ μετὰ πολλῶν ἄλλων ὁμοίας φύσεως ζητημάτων.

Η ΟΠΩΡΟΚΟΜΙΑ ΕΝ ΤῆΣ ΠΕΔΙΑΔΕΙ ΤΩΝ ΛΕΧΩΝΙΩΝ

Ἐκ τῶν εἰκοσιτεσσάρων χωρίων τοῦ Πηλίου εἶνε καὶ τὰ κάτω Λεχώνια, τὰ ὁποῖα κεῖνται εἰς τὸ μέσον τῆς εὐφορωτάτης καὶ καταφύτου ἠμωνύμου παραλίας πεδιάδος. Ἡ πεδιάς αὕτη εὐρήται μεταξὺ δύο σπουδαίων χειμάρρων τοῦ Πηλίου, τοῦ τῆς Κουφάλας καὶ τῶν Λεχωνίων, ἀπεχόντων ἀπ' ἀλλήλων περὶ τὰ ἑκτὰ χιλιομέτρα. Κατὰ τὸν κ. Γεωργιάδην «ἡ πεδιάς αὕτη μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Δικαιάρχου ἀποκαλουμένη μεγίστη Λασιωτάτη ρίζα τοῦ Πηλίου» φέρει δὲ τὸ σημερινὸν αὐτῆς ὄνομα ἀπὸ τοῦ 13ου αἰῶνος μ. Χ. Εἶνε δὲ αὕτη ὄ,τι τερπνὸν καὶ χάριεν δύναται νὰ πλάσῃ ποιητικὴ φαντασία· χλοεροὶ λιμῶνες ἐπαλλάσσοντες μετὰ καταφύτων κήπων, ἐνθα ὑπὸ τὴν σκιὰν ποικιλωτάτων ὀπωροφόρων δένδρων κελαρύζει τὸ ὕδωρ τοῦ ρυακος, καὶ ἔτι κατωτέρω τὸ γλαυκὸν καὶ ἤριμαν κῆμα τοῦ Πελασγικοῦ κόλπου, ὅπερ προσοχθίζον εἰς τὴν ἀμμώδη καὶ ὁμαλὴν παραλίαν διαρρυγνύεται μετὰ γλυκυτάτου φλοίσβου· καὶ ταῦτα πάντα ἐπισκιαζόμενα ὑπὸ τῶν ὑψηλοτάτων κορυφῶν τοῦ Πηλίου. Ἰδού τὰ καθιστῶντα τὴν πεδιάδα ταύτην χαριεστάτην. Κεῖμένη δὲ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ψυχρῶν ἀνέμων, σπανίως καλύπτεται τὸν χειμῶνα ὑπὸ χιόνος, διὰ δὲ τὸ γλυκὺ τοῦ κλίματος οἱ καρποὶ γίνονται ἐνταῦθα πρωϊμώτερον ἢ κατὰ τὰ λοιπὰ χωρία τοῦ Πηλίου (1).

(1) «Θεσσαλία» ὑπὸ Ν. Γεωργιάδου, σελ. 117.

Τὸ πρωϊμώτερον προϊόν τῆς πεδιάδος ταύτης εἶνε αἱ ὀπώραι καὶ ἰδίως τὰ κεράσια, τὰ βύσσινα, τὰ μῆλα (φιρίκια), τὰ φοδάκινα, τὰ βερίκοκκα, τὰ ἀπίδια, τὰ κυδώνια, τὰ τζάνερα, τὰ πορτοκάλια, καὶ τὰ κίτρα.

Αἱ ὀπώραι αὗται ἐξοδεύονται ἰδίως εἰς Βῶλον, Πειραιᾶ, Ἀθήνας, Θεσσαλονίκην καὶ Κωνσταντινούπολιν. Ἐκ τῶν ἀποστελλομένων εἰς Κωνσταντινούπολιν ὀπωρῶν ἐκλέγονται ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἐμπόρων αἱ ὑγιέστεραι καὶ ἐκλεκτότεραι, αἵτινες συσκευαζόμεναι καταλλήλως διευθύνονται εἰς Ὀδησσὸν καὶ Βιέννην.

Εἰς Θεσσαλονίκην ἀποστέλλονται αἱ εὐθηνότεραι ὀπώραι τῶν Λεχωνίων. Ἡ Κωνσταντινούπολις λαμβάνει τὰς ἐκλεκτοτέρας καὶ πρωϊμώτερας. Εἰς τὴν μεγαλόπολιν ταύτην ἀνέκαθεν ἀποστέλλονται ἐκ Λεχωνίων τὰ πρωϊμώτατα τῶν κερασιῶν, ὧν τὸ ποσὸν, συγκρινόμενον πρὸς τὸ σύνολον τῆς παραγωγῆς, εἶνε ἐλάχιστον—ἐφέτος συνεκομίσθησαν ἐν ἔλει περὶ τὰς ἑβδομήκοντα ἡκάδας—Ἐὰ κεράσια ταῦτα εἶνε τὰ πρῶτα ὠριμάζοντα ἐπὶ ἐκάστου δένδρου, κατ' ἀρχαιοτάτην δὲ συνήθειαν πωλοῦνται διὰ δημοπρασίας εἰς τοὺς ἐπὶ τούτῳ ἐρχομένους ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐμπόρους, εἰς τιμὰς δὲ ἐνίοτε ἀπιστεύτως ὑψηλάς. Ἐφέτος ἐπωλήθησαν πρὸς δραχμὰς 7.80 τὴν ὀκᾶν. Πρὸ τινῶν ἐτῶν, ἕνεκα τῆς ἐκτάκτως μικρᾶς ἐσοδείας καὶ τοῦ ἐντεῦθεν προκύψαντος μεγάλου συναγωνισμοῦ, ἐπωλήθησαν πρὸς 35 δραχμὰς κατ' ὀκᾶν. Ἡ δημοπρασία γίνεται ὑπὸ τὴν γηραιάν καὶ θαλερωτάτην πλάτανον (ἧς ἡ ἡλικία λέγεται ὅτι ὑπερβαίνει τὰ 400 ἔτη) τὴν σκιάζουσαν τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν καὶ ἀγορὰν τοῦ χωρίου. Ἐν Κωνσταντινουπόλει τὰ κεράσια ταῦτα ἀγοράζονται κατὰ μικρὰ ποσὰ ὑπὸ τῶν κατωτέρων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπαλλήλων, αἵτινες τὰ προσφέρουσιν εἰς τοὺς ἀνωτέρους τῶν, εὐχόμενοι αὐτοῖς τὸ «καὶ τοῦ χρόνου». Συλλέγονται δὲ ταῦτα συνήθως κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ἀπριλίου.

Μεγάλη εἶνε ἐν Λεχωνίοις ἡ παραγωγή τῶν βερίκοκκων καὶ ἰδίως τῶν τῆς ποικιλίας, ἣν ἐκεῖ καλοῦσι κουτσουπιᾶν (ἡ ποι-

κιλία αὕτη καλεῖται οὕτω ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος τοῦ φύλλου αὐτῆς πρὸς τὸ τῆς κουτσουκιᾶς ἢ κερκίδος) καὶ ἥς οἱ καρποὶ ὁμοιάζουσι πολὺ πρὸς τὰ μεγάλα βερίκοκκα τῆς Ἀττικῆς τὰ καλούμενα ἴμπόλια. Τῆς κουτσουπιᾶς τὰ βερίκοκκα εἶνε μέγιστα (15—18 ζυγίζουσι μίαν ὀκταν). ἔχουσι δὲ σχῆμα κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον φακοειδές καὶ θεωρίαν ἀρίστην, ἀλλ' ἢ σὰρξ αὐτῶν εἶνε πιτυρώδης ἢ δὲ γαῦσις των μάλλον ἀνούσιος.

Δύο κυρίως ποικιλίαι βροδακίνων καλλιεργοῦνται, τὰ πρῶτμα καὶ οἱ μαστοί. Ἀξία μνείας διὰ τὴν πολυφορίαν της εἶνε ποικιλία τζανέρων καλουμένων μπερικέτ (ἀφθονία). Εἶνε δὲ ταῦτα μικρότατα καὶ ἐξοδεύονται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς Θεσσαλονίκην. Κατὰ τὰ τελευταῖα πέντε ἔτη ἡ παραγωγή τῶν κίτρων, ἕνεκα τῶν ἐπικρατησάντων ἀσυνήθως ψυχρῶν ἀνέμων ἥτον ἐλαχίστη. Μικρὰ εἶνε ὡσαύτως ἀπὸ τινων ἔτων καὶ ἡ παραγωγή τῶν πορτοκαλλίων ἕνεκα τῆς ὑπὸ τῆς κομμιώσεως προσβολῆς τῶν πορτοκαλλεῶν.

Οἱ περὶ τὰ κάτω Λαχώνια πεφυτευμένοι ἀγροὶ συμποσοῦνται εἰς χίλια περίπου στρέμματα, οἱ δὲ παρὰ τὴν παραλίαν, εἰς τοὺς ὁποίους καλλιεργεῖται ἰδίως ἡ ἀπιδέα, εἰς 2000 στέρματα ὡς ἔγγιστα. Τὰ 1000 περὶ τὰ κάτω Λαχώνια στρέμματα ἀρδεύονται διὰ τῶν ὑδάτων τοῦ ὁμωνύμου χειμάρρου. Ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι τοῦ Αὐγούστου ἕκαστον τῶν 1000 τούτων στρεμμάτων κατὰ δεκαπενθημερίαν δικαιούται νὰ λαμβάνῃ τὸ ὕδωρ τοῦ χειμάρρου ἐπὶ δῶρον, τιμᾶται δὲ πεφυτευμένον καὶ μετὰ τοῦ δικαιώματος τοῦ ὕδατος ἀντὶ χιλίων δραχμῶν.

Σπουδαία εἶνε προστούτοις καὶ ἡ ἐλαιοπαραγωγή τῶν Λαχωνίων, ἐνθα κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη ἤρχισε νὰ καλλιεργεῖται λίαν ἐπιτυχῶς καὶ ἡ φράουλα.

Ἡ ὀπωροκαλλιέργεια διεξάγεται ὡσαύτως, ἀλλ' εἰς μικρότερην κλίμακα, καὶ εἰς τὰ ὀλίγον ἀπωτέρω Ἄνω Λαχώνια, ἐνθα ὑπάρχει τὸ σπουδαῖον μεταξουργεῖον καὶ ὁ ἀλευρόμυλος τοῦ κ. Κοκκοσλῆ.

Ἡ παιδιάς τῶν Λαχωνίων ἀποτελεῖ πραγματικὸν παράδεισον, χάρις δὲ εἰς τὸν ἀπὸ ἔτους λειτουργοῦντα σιδηρόδρομον, τὸν

ἐνοῦντα αὐτὴν μετὰ τοῦ Βώλου, τὰ ἀφθονα καὶ ἐκλεκτὰ αὐτῆς προϊόντα, εὐρίσκοντα εὐκολωτέραν διέξοδον, θὰ εἰσκομίσωσιν εἰς τὸν τόπον ἀφθονον χρῆμα, δι' οὗ οὗτος θ' ἀναπτυχθῆ ταχέως, ὅπως πρὸς τοῖς ἄλλοις κατὰ τῆ καὶ εὐχάριστον καὶ ὑγιεινὸν θερινὸν ἐνδοιαίτημα.

ΝΟΜΟΣ ΒΥΙΗ'

ΠΕΡΙ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΠΟΘΗΚΩΝ

(Ἐκ τῆς α' Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως τῆς 31 Ἀπριλίου 1896).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἐπερὶ γενικῶν ἀποθηκῶν.

Ἄρθρον 1. Σκοπὸς τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν εἶνε :

α') Ἡ φύλαξις καὶ ἡ συντήρησις τῶν ἐν αὐταῖς ἀποθηκευομένων ἐμπορευμάτων καὶ προϊόντων.

β') Ἡ ἐκδοσις δικαιογρᾶφων, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἀποδεικτικῆ ἀποθηκεύσεως καὶ ἐνεχυρόγραφα.

Ἄρθρον 2. Ἡ ἄδεια πρὸς σύστασιν Γενικῆς Ἀποθήκης χορηγεῖται διὰ Β. Διατάγματος τῆ προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου :

α') Εἰς τραπέζας καὶ εἰς ἑτέρας ἀνωνύμου Ἐταιρείας.

β') Εἰς κεφαλαιούχους, τραπεζίτας ἢ ἐμπόρους, κοινῶς ἀνεγνωρισμένους ὡς τοιοῦτους, τηροῦντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου κεκανονισμένα βιβλία, καὶ πληρόνοντας τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ ἐπιτηδευμάτων ὠρισμένον ἀνώτερον φόρον τῆς οἰκείας κλάσεως.

Ἄρθρον 3. Οἱ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ζητοῦντες καὶ λαμβάνοντες ἄδειαν συστάσεως ἀποθηκῶν ὑποχρεοῦνται νὰ καταθέσωσιν ἐγγύησιν, ἥς τὸ ποσόν, ἐν ἣνε χρηματικὴ, προσδιορίζεται διὰ τοῦ περὶ τῆς ἀδείας πρὸς σύστασιν τῆς ἀποθή-

κης Β. διατάγματος, δὲν ἐπιτρέπεται δὲ νὰ ἦνε οὔτε ἔλασσον τῶν εἴκοσι καὶ πέντε χιλιάδων δραχμῶν, οὔδὲ νὰ ὑπερβαίῃ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας. Ἐν ὅμως ἡ κατατιθεμένη ἐγγύησις ἦνε εἰς χρεόγραφα, ταῦτα πρέπει ἀναγκαίως νὰ ἦνε εἴτε χρεόγραφα τοῦ Κράτους, εἴτε ὁμολογίαι ἀνεγνωρισμένων τραπεζῶν, ἢ ἄλλων ἀνωνύμων ἐταιριῶν, ἐπὶ τῇ ἀγοραίᾳ αὐτῶν ἀξία. Ἡ ὡς ἄνω ἐγγύησις χρησιμεύει διὰ τὰς κατὰ τὸ ἔθρον 12 εὐθύναι.

Ἄρθρον 4. Ἡ πρὸς χορήγησιν ἀδείας αἰτήσεις ὑποβάλλεται εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν ἐν αὐτῇ δὲ δηλοῦνται ὅσον οἶόν τε λεπτομερῶς τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἀνεγερθήσεται ἢ οἰκοδομή, ἢ συνοικία τῆς πόλεως, ἢ ὁδὸς καὶ χωριτικότης τῆς ἀνεγερθησομένης ἀποθήκης. Μετὰ τῆς αἰτήσεως συνυποβάλλεται καὶ τὸ ἀρχιτεκτονικὸν διάταγμα αὐτῆς.

Ὡς Γενικαὶ Ἀποθήκαι δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι καὶ ὑπάρχοντα ἤδη κτίρια ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δεόν νὰ περιλαμβάνη ἢ αἰτήσεις λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς τοποθεσίας, τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς χωρητικότητος τῶν κτιρίων τούτων νὰ δηλώνη δὲ τὴν συνοικίαν καὶ τὴν ὁδόν, ἐφ' ἧς ταῦτα κεῖνται.

Ἄρθρον 5. Ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Β. διατάγματος, τοῦ χορηγοῦντος τὴν ἄδειαν τῆς ἰδρύσεως τῆς Γενικῆς Ἀποθήκης, ἡ αἰτήσας, πρὸς ὃν ἐχορηγήθη ἢ ἄδεια, ὀφείλει νὰ καταθέσῃ παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ ταμίᾳ τὴν ὑποβέβησαν ἐγγύησιν, ὑποβάλλων τῷ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργείῳ ἐντὸς πενθημέρου προθεσμίας τὴν περὶ τούτου προσήκουσαν ἀπόδειξιν. Ἐν ἡ ἐγγύησις δὲν κατετέθη ἐντὸς τῶν εἴκοσιν ἡμερῶν καὶ ἡ περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς ἀπόδειξις δὲν ὑποβλήθη ἐντὸς τῆς πενθημέρου προθεσμίας, ἡ πρὸς ὃν ἐχορηγήθη ἢ ἄδεια καθίσταται αὐτοδικαίως ἔκπτωτος τοῦ χορηγηθέντος αὐτῷ δικαιώματος τῆς ἰδρύσεως Γενικῆς Ἀποθήκης, ἀνευ δικαιώματος ἀποζημιώσεως.

Ἄρθρον 6. Πρὸ τῆς εἰς δημοσίαν χρῆσιν παραδώσεως τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν, ἐπιτροπὴ ἐκ τριῶν μηχανικῶν ἐξετάζει τὰ κτίρια καὶ ἀποφαίνεται δι' ἠτιολογημένης ἐκθέσεως περὶ τῆς

ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως τοῦ ὑποβληθέντος διαγράμματος καὶ περὶ τῆς στερεότητος αὐτῶν.

Τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης τὰ δύο μὲν μέλη διορίζονται παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, τὸ δὲ τρίτον παρὰ τοῦ αἰτήσαντος τὴν σύστασιν τῆς ἀποθήκης.

Ἄρθρον 7. Ἡ Γενικὴ Ἀποθήκη δύναται νὰ προορισθῇ καὶ ἀρχῆθεν εἰς ἀποταμίευσιν ὠρισμένου ἐγγωρίου προϊόντος ἢ ὠρισμένου εἴδους ἐμπορευμάτων. Δύναται ὡσαύτως ὠρισμένος μὲν χῶρος ἐν αὐτῇ νὰ προορισθῇ εἰς ἓν εἶδος προϊόντος ἢ ἐμπορεύματος, ὁ ὑπόλοιπος δὲ εἰς ἕτερα εἶδη.

Τὰ περὶ τούτου δεόν σαφῶς νὰ καθορίζωνται ἐν τε τῇ αἰτήσει καὶ τῷ διαγράμματι τῆς οἰκοδομῆς καὶ τῷ Β. διατάγματι, δι' οὗ ἐχορηγήθη ἢ ἄδεια.

Ἐπὶ πάσῃ μεταβολῇ τοῦ ἀρχικοῦ προορισμοῦ καὶ ἐπὶ πάσῃ ἐπεκτάσει τῆς οἰκοδομῆς προκαλεῖται νέα ἄδεια, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 2 καὶ 4 ὑριζόμενα.

Ἄρθρον 8. Οἱ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον 2 ἀναλαμβάνοντες τὴν σύστασιν μιᾶς ἢ πλειόνων Γεν. Ἀποθηκῶν ὀφείλουσι νὰ δέχωνται ἐντὸς τῶν ἀποθηκῶν πᾶν ἐμπόρευμα ἢ προϊόν, προσκομιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπει ὁ τῶν ἀποθηκῶν χῶρος. Ἀπαγορεύεται ὅμως ἡ εἰσαγωγὴ εὐφλέκτων ἢ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, ὡς καὶ ἀντικειμένων, ὧν αἰ φυσικαὶ ἰδιότητες ἐπάγονται βλάβην εἰς τὰ ἐν ταῖς ἀποθήκαις ἀποτεταμιευμένα ἐμπορεύματα ἢ προϊόντα.

Ἀπαγορεύεται ὡσαύτως ἡ εἰσαγωγὴ προϊόντων νενοθευμένων, ἢ μὴ καλῶς κεκαθαρισμένων καὶ ἀπεξηραμμένων.

Ἐὰν ἐγείρηται ἀμφισβήτησις μεταξὺ τοῦ αἰτούντος τὴν ἀποταμίευσιν καὶ τοῦ διαχειριστοῦ τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν, ἀποφαίνεται ἐπὶ ταύτης πραγματογνώμων, διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ προϊέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἢ ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἔδρα Πρωτοδικείου, τῆς πράξεως συντασσομένης ἐπὶ τῆς αἰτήσεως καὶ ἐκτελουμένης ἐν πρωτοτύπῳ.

Τὰ μὴ συσκευασμένα προϊόντα εἰσὶ δεκτὰ ἐν ταῖς ἀποθήκαις, ὅταν ὁ αἰτῶν τὴν ἀποταμίευσιν αὐτῶν ἀποδέχεται ἐκ

τῶν προτέρων τὴν μετὰ ἄλλων ὁμοειδῶν προϊόντων συναποθήκευσιν, ἢ ὅταν ὁ χώρος τῆς ἀποθήκης ἐπιτρέπη τὴν ἀποταμίευσιν ἐν ἰδιαιτέρῳ διαμερίσματι.

Ἄρθρον 9. Ἡ μακροτέρα χρονικὴ διάρκεια τῆς ἀποταμιεύσεως ὀρίζεται εἰς ἓν ἔτος, δύναται ὅμως νὰ παραταθῇ διὰ συνανοήσεως τοῦ καταθέτου πρὸς τὸν διαχειριζόμενον τὴν γενικὴν ἀποθήκην καὶ ἐν ἑτέρον ἔτος, ἀλλ' εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου τῆς ἀποταμιεύσεως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ εἶδος τοῦ ἀποταμιευομένου πράγματος καὶ ἡ ἐπὶ τὴν ποιότητα αὐτοῦ ἐπήρεια τοῦ χρόνου.

Ἐὰν κατὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ὁ κύριος τοῦ ἀποταμιευομένου πράγματος δὲν προσέλθῃ νὰ παραλάβῃ αὐτὸ, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῆς § 6' τοῦ ἀρθροῦ 25 τοῦ παρόντος νόμου. Ἄλλ' ἡ πρὸς ἐκποίησην δημοπρασία γίνεται ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Εἰρηνοδίκου.

Ἄρθρον 10. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ ἀποταμιευμένον προϊόν ἢ ἐμπόρευμα περιῆλθε, διαρκούντος τοῦ χρόνου τῆς ἀποταμιεύσεως, εἰς κατάστασιν, ἣτις ἀπειλαῖ βλάβην καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ ἀποθήκῃ πραγμάτων, ὁ διαχειριζόμενος τὴν Γενικὴν Ἀποθήκην δικαιούται νὰ προκαλῆ διὰ τοῦ ἀρμοδίου Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἢ ὅπου δὲν ὑπάρχει Πρωτοδικεῖον διὰ τοῦ ἀρμοδίου Εἰρηνοδίκου τὴν ἀπόφασιν πραγματογνώμονος, καὶ, ἐν βεβαιωθῇ δι' αὐτῆς ἡ ἐπικαιμένη βλάβη, νὰ προσκαλῆ δι' εἰδοποιήσεως, δημοσιευομένης διὰ τινος τῶν ἐγχωρίων ἐφημερίδων, τὸν δικαιούχον νὰ ἔρῃ ἐκ τῶν ἀποθηκῶν τὸ βλαβέν ἐμπόρευμα ἢ προϊόν ἐντὸς διορίας τὸ βραδύτερον δεκαπενθήμερου. Ἡ πρὸς τὸν δικαιούχον πρόσκλησις κοινοποιεῖται αὐτῷ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, ἐὰν οὗτος τυγχάνῃ ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ κεῖται ἡ ἀποθήκη, ἢ ἐν οὗτος δὲν εἶνε ἐκεῖ, ἢ πρόσκλησις κοινοποιεῖται πρὸς τὸν γραμματεῖα τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν. Παρελθούσης ὅμως μάτην τῆς διορίας ταύτης, δικαιούται ὁ διαχειριστῆς τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν νὰ ἐκποιήσῃ, τὸ πρᾶγμα διὰ δημοπρασίας, διαξαγομένης ἐνώ-

πιον τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ νὰ κρατήσῃ παρ' αὐτῷ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δικαιούχου τὸ καθαρὸν τίμημα τοῦ ἐκποιηθέντος.

Ἄρθρον 11. Ἐπιτρέπεται ἡ ἐν ταῖς Γενικαῖς Ἀποθήκαις ἀποταμίευσις ἐμπορευμάτων διατελούντων ὑπὸ διαμετακόμισιν, ὡς καὶ ἡ μεταφορὰ τούτων ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἀποθήκην κατὰ τὰς ἰσχυοῦσας περὶ ἀποταμιεύσεως διατάξεις τοῦ Γελονωσιακοῦ Νόμου. Περὶ τούτου συνομολογεῖται εἰδικὴ σύμβασις μεταξὺ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ ἐκμεταλλευομένου τὴν Γενικὴν Ἀποθήκην, ἐγκρινομένη διὰ Β. διατάγματος.

Ἄρθρον 12. Οἱ ἐκμεταλλευόμενοι Γενικὰς Ἀποθήκας ὑπέχουσι ἀπέναντι τοῦ κατέχοντος τὴν ἐκδοθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν ἀπόδειξιν ἀποθηκεύσεως εὐθύνην ἐπὶ τῇ φυλάξει καὶ συντηρήσει τῶν ἐν αὐταῖς εἰσαχθέντων ἐμπορευμάτων καὶ προϊόντων, καὶ ὑποχρεοῦνται εἰς ἀποζημίωσιν πάσης ζημίας προελθούσης εἴτε ἐκ πλημμελοῦς ἐνεργείας ἢ ἀμελείας τῶν ὑπαλλήλων ἢ τῶν ὑπηρετῶν, εἴτε ἐξ ἑλαττώματος τῆς οἰκοδομῆς τῶν ἀποθηκῶν.

Ἐν περιπτώσει ἀποθηκεύσεως ἐμπορευμάτων ἢ προϊόντων διατελούντων ὑπὸ διαμετακόμισιν, οἱ ἐκμεταλλευόμενοι Γενικὰς Ἀποθήκας ὑπέχουσι εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ Κράτους, ἐπὶ τε τῆς πληρωτέως αὐτῷ κατὰ τὸν νόμον δικαιώμασι τῶν γελονωσιακῶν νόμων καὶ κανονισμῶν.

Ἀπαλάσσονται ὅμως πάσης εὐθύνης ἐπὶ τῇ ἐκ φυσικῆς φύρας μειώσει τοῦ βάρους τῶν ἀποθηκευομένων πραγμάτων. Ἐὰν περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῆς φύρας, κατ' εἶδος ἐμπορεύματος ἢ προϊόντος, θέλουσι διαταχθῇ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου διὰ κανονισμοῦ, ἐγκριθησομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ δημοσιευθησομένου διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 13. Οἱ εἰσάγοντες εἰς τὰς γεν. ἀποθήκας προϊόντα ἢ ἐμπορεύματα ὀφείλουσι νὰ καταβάλλωσι πρὸς τὸν διαχειριζόμενον ἀποθήκην δικαίωμα ἀποταμιεύσεως, κανονιζόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον, κατὰ μῆνα ἢ κατὰ τρίμηνον, κατ' ἐκλογὴν αὐτῶν.

Τὰ καταβλητέα εἰς τοὺς ἐκμεταλλευομένους τὴν Γενικὴν Ἀποθήκην δικαιώματα ἀποταμιεύσεως ἐπὶ τῶν ἀποθηκευομένων προϊόντων ἢ ἐμπορευμάτων, ἅτινα ὑποδιαιροῦνται εἰς κατηγορίας κατ' εἶδος, κατὰ ποιόν, ἢ καὶ κατ' ἄλλας διακρίσεις, ἀναγράφονται ἐν διατιμήσει συντασσομένη ὑπὸ τῶν ἐκμεταλλευομένων καὶ ἐγκρινομένη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὰ δικαιώματα τῆς ἀποταμιεύσεως αὐξηθῶσι διὰ νέας διατιμήσεως, ἢ αὐξήσῃ αὕτη δὲν ἐπιβαρύνει τὰ ἤδη ἀποταμιευμένα ἐμπορεύματα ἢ προϊόντα.

Ἄρθρον 14. Διὰ Β. Διατάγματος κανονισθήσονται τὰ περιδικρίτως τῶν διαφόρων ἐμπορευμάτων καὶ προϊόντων καὶ τὰ ἐν γένει ἐσωτερικῆς λειτουργίας τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀποθηκῶν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

(Τῷ κ. Τ. Δ.)

Τοῦ αἰ ἀφορῶσαι τὴν φορολογίαν τῶν ζώων διατάξεις τοῦ ΒΠ νόμου.

Ἄρθρον 96. Ἐπιβάλλεται φόρος κατὰ κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ζώων ὀριζόμενος σὺν τῷ κατὰ τὸν ΝΠΓ νόμον τοῦ 1878 ποσοστῷ καὶ τῷ κατὰ τὸν νόμον ΑΧΕΒ νόμον τοῦ 1888 προσθέτω φόρῳ ὁδοποιίας, α') διὰ τὰ πρόβατα καὶ τὰς αἴγας εἰς λεπτὰ 42, β') διὰ τοὺς ὄνους εἰς δραχ. 1.20, γ') διὰ τοὺς βόας, ἀγελάδας καὶ βουβάλια εἰς δραχ. 2, δ') διὰ τοὺς ἵππους, ἡμιόνους καὶ τὰς καμήλους εἰς δραχ. 2.25 καὶ ε') διὰ τοὺς χοίρους εἰς δραχ. 2.50.

Ἄρθρον 97. Πᾶς κτηνοτρόφος ὀφείλει ἀπὸ τῆς 1 τοῦ μηνὸς Μαρτίου μέχρι τῆς 10 Ἀπριλίου νὰ παραδώσῃ εἰς τὸ Διμαρχεῖον ἐγγραφοὺς δήλωσιν, ἐμφαίνουσαν τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ καὶ τῶν σμικτῶν του, εἴαν ἔχη τοιοῦτους, τὸ εἶδος καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ζῴων καὶ τὴν περιφέρειαν καὶ θέσιν, ἐν ἣ βόσκουσιν ἢ διαιτῶνται τὰ ζῴα του, ἐτι δὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκμισθώσαντος εἰς αὐτὸν τὴν βοσκὴν, τὸ ἐνοίκιον καὶ τὴν διάρκειαν τῆς ἐνοικιάσεως.

Ἄρθρον 98. Ἡ δήλωσις γράφεται ἐν διπλοτύπῳ ἐφ' ἀπλοῦ χάδου καὶ ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ δηλοῦντος ἢ ἄλλου τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐνώπιον τῆς δημοτικῆς ἢ ἄλλης ἀρχῆς, παρ' ἧς βεβαιούται ἡ πρᾶξις τῆς ὑπογραφῆς καὶ τὸ ἀκριβές τῆς κατοικίας.

Τὸ ἐν τῶν φύλλων τοῦ διπλοτύπου ἐπιστρέφεται εἰς τὸν δηλώσαντα, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Δημάρχου.

Τὸ περιεχόμενον ἐκάστης δηλώσεως μεταγράφεται εἰς τὴν μαρίδα τοῦ οικείου χωρίου ἐν βιβλίῳ, ὅπερ κλείεται διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Δημάρχου τὴν 11 Ἀπριλίου.

Ἡ δήλωσις γίνεται εἰς τὸ Διμαρχεῖον τῆς περιφερείας, ἐν ἣ βόσκουσιν ἢ διαιτῶνται τὰ ζῴα, καθ' ὃν χρόνον παραδίδοται ἡ δήλωσις, ἢ ἐν ἣ κατοικεῖ ἡ ιδιοκτῆτης ἢ κάτοχος αὐτῶν, εἴαν ὡς μεταγωγικά.

Ἄρθρον 99. Ὁ δηλώσας τὰ ζῴα του εἰς ἀνεκμῶδιον Διμαρχεῖον ἢ σημειώσας ἄλλην κατοικίαν, ὑποβάλλεται εἰς τὴν πληρωμὴν προσθέτου φόρου, ἴσου πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ ἀπλοῦ, συμβεβαιουμένου δὲ μετὰ τούτου.

Ὁ Δήμαρχος, εἰς ὃν παραδίδοται τοιαύτη ἀνεκριβῆς δήλωσις ὀφείλει νὰ βεβαιώσῃ κάτωθι αὐτῆς καὶ εἰς τὴν στήλην τῶν παρατηρήσεων τοῦ βιβλίου μεταγραφῆς, ὅτι τὰ ζῴα δὲν διαιτῶνται ἐντὸς τοῦ Δήμου του ἢ ὅτι ἡ κατοικία τοῦ δηλοῦντος εἶνε ἄλλη παρὰ τὴν σημειουμένην ἐν τῇ δηλώσει.

Ἄρθρον 100. Καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ ἀνεκμῶδιος Δήμαρχος δὲν δεχθῇ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 97 παραδιδόμενην αὐτῷ δήλωσιν, ἐπιτρέπεται εἰς τὸν κτηνοτρόφον νὰ παραδώσῃ ταύτην εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν ὑπάγεται ὁ Δήμος.

Ἐν τῷ αὐτῇ περιπτώσει, ὁ ἀρμόδιος εἰρηνοδίκης ὑπογράφει τὸ ἐπιστρεφόμενον εἰς τὸν δηλώσαντα φύλλον δηλώσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 98 κρατᾷ δὲ οὗτος βιβλίον, ἐν ᾧ μεταγράφει κατὰ χωρίον τὰς παρουσιασθείσας εἰς αὐτὸν δηλώσεις, καὶ ὄπισθεν κλειόμενον τῇ 10 Ἀπριλίου, ἀποστέλλεται ὑπὸ αὐτοῦ ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὸν ἀρμόδιον Δήμαρχον μετὰ τῶν δηλώσεων. Καὶ ἐπὶ τῶν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον παρουσιασθεισῶν δηλώσεων ὀφείλει ὁ Δήμαρχος νὰ προσθέσῃ τὴν βεβαιώσιν, περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 98 ἐδάφ. 6'. Ὁ δηλώσας εἰς ἄναρμόδιον Εἰρηνοδικεῖον, ὑποβάλλεται εἰς ἡν ποινὴν ὁ δηλώσας εἰς μὴ ἀρμόδιον Δήμαρχον.

Ἄρθρον 101. Ὅταν ὁ δημόσιος φόρος τῶν ἐν συνόλῳ ὑπότινος κτηνοτρόφου ὠηλουμένων ζώων δὲν ὑπερβαίνει τὰς δραχμὰς πέντε, ὀφείλει οὗτος, ὑποβάλλων τὴν διὰ ταῦτα κατὰ τὸ ἄρθρον 97 δηλώσιν του, νὰ καταβάλλῃ τὸν φόρον τούτων. Ἐν τῇ ὑποβάλλομένῃ τοιαύτῃ δηλώσει σημειοῦται ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τοῦ ἐκδοθέντος γραμματίου ἢ διπλοτύπου εἰσπραξέως τοῦ σχετικοῦ φόρου, προσυπογράφεται δὲ αὕτη καὶ ὑπὸ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν εἰσπραξίν ταμίου ἢ δημοσίου εἰσπράκτορος.

Ἄρθρον 109. Ἡ παράλειψις τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 97 δηλώσεως ἐπιτρέπεται νὰ ἐπανορθωθῇ μέχρι τῆς προτεραίας τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 111 συζητήσεως τῆς ἐπὶ παραλείψει δηλώσεως καταγγελίας δι' ἐκπροθέσμου δηλώσεως ἐνώπιον τοῦ ἀρμόδιου Δημάρχου.

Ἡ ἐκπρόθεσμος αὕτη δηλώσις γίνεται δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Δημάρχου, ὁπότεν συνοδεύηται ὑπὸ ἀποδείξεως καταβολῆς τοῦ τα ἀπλοῦ καὶ τοῦ προσθέτου κατὰ τὸ ἐδάφ. ε' τοῦ ἄρθρου τούτου φόρου τῶν ἐμπροθέσμως δηλουμένων ζώων, ἐκδιδομένης ὑπὸ τοῦ Ταμίου ἢ δημοσίου εἰσπράκτορος. Ἐπὶ τῆς τοιαύτης δηλώσεως σημειοῦται ὁ ἀριθμὸς τοῦ γραμματίου ἢ διπλοτύπου εἰσπραξέως τοῦ σχετικοῦ φόρου, προσυπογράφοντος τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν εἰσπραξίν Ταμίου ἢ δημοσίου εἰσπράκτορος.

Τὰ στελέχη τῶν ἐκπροθέσμων δηλώσεων μετὰ τοῦ βιβλίου μεταγραφῆς αὐτῶν, κλειομένου διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Δη-

μάρχου, ἀποστέλλονται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τὴν πρῶτην ἡμέραν τῆς εἰκῆς τῶν καταγγελθεισῶν παραλείψεων.

Ἀντίγραφον τοῦ αὐτοῦ βιβλίου ὀφείλει ὁ Δήμαρχος ν' ἀποστέλλῃ καὶ εἰς τὸν δημόσιον κατήγορον, ὅπως μὴ εἰσάγωνται εἰς τὸ πταισματοδικεῖον αἱ κατὰ τῶν ἐπανορθωσάντων τὴν παράλειψιν κτηνοτρόφων καταγγελίαι.

Τὰ οὕτως ἐκπροθέσμως δηλωθέντα ζῶα ὑποβάλλονται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 95 προσδιορισμένου φόρου καὶ εἰς ἴσον τούτου πρόσθετον φόρον.

Ἄρθρον 110. Ἐὰν ὅν ἐπανορθώθῃ οὔτε κατὰ τὰ ἀνωτίρω ἢ καταγγελθεῖσα παράβασις, τιμωρεῖται ὁ κτηνοτρόφος μὲν ποινὴν ἴσην μὲ τὸ διπλάσιον τοῦ φόρου τῶν μὴ δηλωθέντων ζώων του, ἀποδίδων καὶ τὸν φόρον τούτον.

Ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ περὶ τῆς παραλείψεως τῆς δηλώσεως ἀνεῦ διακρίσεως τοῦ ποσοῦ τοῦ φόρου καὶ τῆς ποινῆς εἶνε τὸ πταισματοδικεῖον, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου ἔθεσκειν τὰ ζῶα κατὰ τὸν χρόνον τῆς δηλώσεως.

Ἄρθρον 115. Ὁ φόρος τῶν ζώων εἰσπράττεται ἀπὸ τῆς 15 Μαΐου.

Ἄρθρον 122. Μὲ πειθαρχικὴν ποινὴν 5 μέχρι 500 δραχμῶν, ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, τιμωρεῖται ὁ Δήμαρχος α') ἐὰν παραλείψῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἄρθρων 104, 107 καὶ 109 ἐπιβαλλομένων αὐτῷ καθηκόντων β') ἐὰν καθυστερήσῃ πέραν τῆς τασσομένης ὑπὸ τοῦ νόμου προθεσμίας τὴν εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον ἀποστολὴν τῶν στελεχῶν τῶν δηλώσεων ἐν γένει μετὰ τῶν βιβλίων μεταγραφῆς αὐτῶν καὶ τῶν καταλόγων τῶν μὴ δηλωσάντων τὰ ζῶα τῶν κτηνοτρόφων, κατὰ τὰ ἄρθρα 105 καὶ 109, καταδιώκεται δὲ ποινικῶς, ὑποχρεούμενος εἰς τὴν παρέδοσιν αὐτῶν καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως γ') ἐὰν δὲν βεβαιώσῃ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 99 τὴν τυχόν ὑποβολὴν δηλώσεως ἐνώπιόν του ἀρμόδιως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ψυσερόν πρὸς θεῖωσιν. Τῷ κ. Δ. Τ. Τὸ ψυσερόν τὸ ὁποῖον λέγετε ὅτι χρησιμοποιεῖται ἐν Γατοίῳ καὶ τὸ ὁποῖον φέρει ἐργάτης ἐπὶ τῶν ὤμων, εἶνε τὸ ὑπὸ τοῦ ἐργαστασίου Vermorel (Villefranche—France) κατασκευαζόμενον καὶ καλούμενον La torpille, περὶ οὗ ἐγράφομεν ἐν σελ. 272 τῆς «Ἑλληνικῆς Γεωργίας» τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους. Τὸ ψυσερόν τοῦτο εἶνε τελειότατον, ἀλλ' ἔχει τὸ μειονέκτημα διὰ τὸ ἡμέτερον κλίμα, ὅτι μέρη τινὰ αὐτοῦ σύγκαινται ἐκ καουτοῦκ, ὅπερ, ἄνευ ἰδιαζούσης προφυλάξεως, ταχέως φθείρεται εἰς τὰς θερμὰς χώρας. Τὸ δὲ χρησιμοποιούμενον ἑρασιτικώτερον, ὡς λέγετε, θεῖον πρέπει νὰ ᾔηνε, τὰ ἄνθη τοῦ θεῖου, τὸ θεῖον Shloesing, ἢ μίγμα θεῖου καὶ θεικοῦ χαλκοῦ (1), ὅπερ χρησιμεύει ταυτοχρόνως καὶ πρὸς πρόληψιν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ περονοσπόρου. Αἱ οὐσίαι αὗται εἶνε θαπανηρότεραι τοῦ κοινῶς ἐν χρήσει θεῖου.

Περὶ Δικταμνου. Τῷ κ. Ε. Ζ. Τὸ Δικταμνον (Diclamnus albus) εἶνε φυτὸν πολυτελές, ἰξῶδες, ἀρωματικόν, φαρμακευτικόν, ὑπαγόμενον εἰς τὴν αἰκογένειαν τῶν Διοσμοειδῶν καὶ αὐτοφυόμενον καθ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην. Φέρει φύλλα σύνθετα ὡς τὰ τῆς Μελίας καὶ ὑψοῦται $1\frac{1}{2}$ ἕως 1 μ. Οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον εἰς τὸ φυτὸν τοῦτο καὶ ἰδίως εἰς τὸ κρητικὸν Δικταμνον μεγάλαν ἰαματικὰς ἰδιότητας (2). Ὁ Naudin λέγει ὅτι τὸ λευκὸν Δικταμνον ἐξ ὄλων τῶν μερῶν

(1) Ὡς τὸ τοῦ ἐργαστασίου Miniere sulfuree Albani—Milano, piazza Scala, No 3.

(2) Διοσκορίδης· Περὶ ὕλης ἱατρικῆς, Γ', 34. Θεόφραστος· Περὶ φυτῶν ἱστορίας, 19, 11, 1.

αὐτοῦ, ἰδίως κατὰ τὰς θερμότερας καὶ ξηροτέρας ὥρας τοῦ ἔτους, ἀνελίδει αἰθέριον ἔλαιον, ὅπερ πληροῖ τὴν περιβάλλουσαν τὸ φυτὸν ἀτμοσφαῖραν καὶ τὸ ὁποῖον ἀναφλέγεται ἀμέσως διὰ πυρραίου ἢ εἰ' ἀνημμένου κηρίου ἄνευ βλάβης τινὸς τοῦ παραγόντος τὸ ἀρωματικὸν τοῦτο ἔλαιον φυτοῦ.

Ὁ Πάπυρος τῶν ἀρχαίων. Τῷ κ. Δ. Γ. Ὁ Πάπυρος τῶν ἀρχαίων κατασκευάζετο ἐκ τῶν ἰσθίων φυτοῦ τινος ὅπερ ὑποτίθεται ὅτι εἶνε ὁ ἐπιστήμονικῶς καλούμενος Κύπερος ὁ Πάπυρος (Cyperus Papyrus). Πρὸς κατασκευὴν τοῦ χάρτου οὗτινος ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἰδίως οἱ Αἰγύπτιοι ἐτέμνετο ἡ ἐντερῶν ἡ τοῦ φυτοῦ τοῦτου κατὰ λεπτὰς πλάκας, αἵτινες προσκολλῶντο ἢ μίαν παρὰ τὴν ἄλλην ἐπὶ τοῦ οὗτω κατασκευαζόμενου λεπτοῦ φύλλου προσκολλᾶτο καὶ δεύτερον στρώμα λεπτῶν πλακῶν, ὧν αἱ ἴνες διεσταυροῦντο μὲ τὰς ἴνας τοῦ πρώτου στρώματος. Εἶνε δὲ ὁ Πάπυρος φυτὸν ὑπαγόμενον εἰς τὴν αἰκογένειαν τῶν Κυπερωδῶν ποῶδες, πολυετές, φίλυδρον, φέρον καυλὸν ἀναπτυσσόμενον εἰς ὕψος 3—4 μέτρων, συνήθως ἄφυλλον καταλήγοντα δὲ εἰς μέγα, ἐλαφρότατον καὶ ὠραϊότατον σκιαδῖον. Ἄλλοτε ὁ Πάπυρος ἐκκαλλιεργεῖτο ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ μεγάλων ἐκτάσεων, τὸ δὲ προϊόν αὐτοῦ ἀπετέλει σπουδαιότατον εἶδος ἐμπορίου. Ἢδη καλλιεργεῖται εἰς τὰς σέρρας ἢ καὶ εἰς τὸ ὑπαιθρον (εἰς τὰς θερμότερας χώρας) ὡς καλλωπιστικὸν φυτὸν, δὲν ἀπαντᾶται δὲ πλέον αὐτοφυόμενος εἰμὴ μόνον εἰς τὴν Νομβίαν, τὴν Ἀβυσσινίαν καὶ εἰς τινὰ ἐλώδη μέρη τῆς Συρίας καὶ τῆς Σικελίας. Ἐντούτοις βοτανικοὶ τινες διατείνονται ὅτι ὁ ἐν Σικελίᾳ καὶ Συρίᾳ ἀπαντῶμενος Πάπυρος ὑπάγεται εἰς ἄλλο βοτανικὸν εἶδος (Cyperus Syriacus). Ἐν Αἰγύπτῳ ἡδη ἀπαντᾶται αὐτοφυόμενος μόνον ὁ Cyperus dives.

Περὶ κοιμειώσεως τῆς ἀμυγδαλῆς. Τῷ κ. Β. Κ. Αἱ ἀμυγδαλαῖ σας κοιμειῶσιν ἢ διότι εἶνε πεφυτευμέναι εἰς ἕδαφος ὑγρὸν ἢ διότι τὰς ἀρθεύετε συχνά. Ἐὰν συμβαίῃ τὸ

δεύτερον, ἐλαττώσατε ἢ καὶ παύσατε καθ' ὅλοκληρίαν τὰς ἀρ-
δευσεις, ἀφ' οὗ μάλιστα ἡ ἀμυγδαλῆ δύναται ν' ἀναπτυχθῆ
καὶ νὰ εὐδοκιμήσῃ καὶ εἰς τὰ μᾶλλον ξηρὰ ἐδάφη· εἰς τὴν συμβαίνῃ
τὸ δεύτερον ἢ μόνῃ δυνατῇ θεραπείᾳ εἶνε ἡ δι' ἀποστραγγι-
στικῶν ἔργων (χανθᾶκων κτλ.) ἀποξήρανσις τοῦ ἐδάφους.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐκτόπισεσς τῶν γαλλικῶν κονιάκ ὑπὸ τῶν ἑλ-
ληνικῶν εἰς τὴν Ἀνατολήν. Γράφουσιν ἐξ Ἀδριανου-
πόλεως πρὸς τὴν Feuille vinicole de la Gironde τοῦ Βορδῶ.
«Ὁ μέγιστος ἐχθρὸς τῶν ἡμετέρων (τῶν γαλλικῶν) κονιάκ
εἶνε τὰ ἑλληνικά, τὰ ὅποια κατεπλημύρισαν τὴν Ἀνατο-
λήν. Ἐν Ἀδριανουπόλει τὰ ἑλληνικά κονιάκ κυριαρχοῦσιν
ἀνευ ἀνταγωνιστοῦ καὶ πωλοῦνται πρὸς 15—18 γρόσια κατὰ
φιάλην».

Πόλεμος κατὰ τῶν σταφίδων καὶ εἰς τὴν Ἰ-
ταλίαν. Περὶ τοῦ ἐγερθέντος κατὰ τῆς σταφίδος πολέμου καὶ
ἐν Ἰταλίᾳ ἐγράφησάν τινα ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει (σελ.
381). Μεταξὺ τῶν ὑπὸ τῆς Unione lombarda fra i negozianti
di vino ὑποβληθέντων εἰς τὸν πρόεδρον τῆς ἰταλικῆς κυβερνή-
σεως αἰτιμάτων εἶνε καὶ τὰ ἐξῆς: α') Ν' αὐξήθῃ τὸ ἐπὶ τῆς
σταφίδος εἰσαγωγικόν τέλος. β') Νὰ ἐπιτραπῆ εἰς τοὺς Δῆ-
μους ἡ ἐπιβολὴ δασμοῦ ἐπὶ τῆς καταναλώσεως τῆς σταφίδος
καὶ γ') Νὰ ψηφισθῆ νόμος δι' οὗ νὰ ὀρισθῆ ὅτι διὰ τοῦ ὀνό-
ματος οἴνος θὰ ἐννοῆται μόνον τὸ προϊόν τῆς ζυμώσεως τῶν
νωπῶν σταφυλῶν, καὶ ν' ἀπαγορευθῆ ἡ κατασκευὴ τεχνητῶν
οἴνων.

Τὰ δύο ἱστορικὰ βυτία τῆς μονῆς τοῦ Μεγάλου
Σπηλαίου εἶνε ὁ Σταμάτης, χωρητικότητος 12,000 ὀκάδων,
καὶ ὁ Ἀγγελῆς χωρητικότητος 8,000 ὀκάδων. Ἡ αὐτὴ μονὴ
κίετται τὸν Κολοκυθάκην, βυτίον χωρητικότητος 6 ἕως 7
χιλιάδων ὀκάδων ἰὼς καὶ τοὺς Παππᾶν καὶ Κλουτσουμιώτην,
χωρητικότητος ἀνά πέντε χιλιάδων ὀκάδων.

Μέσος ὄρος τῆς κατ' ἄτομον καταναλώσεως
ποτῶν εἰς τινὰς πόλεις τῆς Γαλλίας τῷ 1895. Εἰς τοὺς Παρισίους ἕκαστον ἄτομον κατηνάλωσε τῷ 1895 οἴ-
νον ἑκατόλιτρα 2.05, μηλίτην λίτρα 6, ζῆθον λίτρα 11, οἴ-
νόπνευμα λίτρα 7.37. Πλειότερος οἴνος κατηναλώθη ἐν Bu-
logne-sur-Seine (κατ' ἄτομον ἑκατόλιτρα 2.57). Πλειότε-
ρος μηλίτην κατηναλώθη ἐν Rennes (κατ' ἄτομον ἑκατόλλι-
τρα 4.77). Πλειότερος ζῆθος κατηναλώθη ἐν Λίλλη (κατ'
ἄτομον ἑκατόλιτρα 2.92). Πλειότερον οἴνόπνευμα κατηνα-
λώθη ἐν Chebourg (κατ' ἄτομον λίτρα 17.93).

Φορολογία τοῦ καταναλισκομένου ἐν Γαλλίᾳ
καὶ ἀμοιβῆς τοῦ ἐξαγομένου σακχάρου. Οἱ ὑπουρ-
γοὶ τῆς Γεωργίας καὶ τοῦ Ἐμπορίου κατὰ τὴν προτελευταίαν
συνεδρίασιν τῆς τελευταίας συνόδου τῆς γαλλικῆς βουλῆς ὑπέ-
βαλον νομοσχέδιον, δι' οὗ ἀπονέμεται καθαρὰ ἀμοιβὴ (δηλα-
δὴ σὺν τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ εἰσπραχθέντος φόρου) ἐκ φρ 3 1/2
κατὰ ἑκατὸν χιλιόγραμμα εἰς τὸ ἐξαγόμενον σάκχαρον. Πρὸς
κάλυψιν τῆς ἐντεῦθεν προκυπτούσης δαπάνης ἀυξάνεται ὁ ἐπὶ
τῆς καταναλώσεως φόρος ἐκ τριάκοντα εἰς τεσσαράκοντα φρ.
κατὰ ἑκατὸν χιλιόγραμμα. Συγχρόνως ἀυξάνεται ἀναλόγως ὁ
ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων σακχάρων δασμὸς. Οὕτω ἀυξάνεται ὁ
δασμὸς εἰς φρ. ἐξήκοντα κατὰ ἑκατὸν χιλιόγραμμα καθαρῶ
σακχάρου ἐπὶ τῶν ἀκαθάρτων, εἰς φρ. δὲ 76 1/3 κατὰ ἑκα-
τὸν χιλιόγραμμα ἐπὶ τῶν καθαρῶν σακχάρων. Αἱ τροποποι-
ήσεις αὗται γίνονται συνεπείᾳ τοῦ πρό τινος ψηφισθέντος ἐν

Γερμανία πρὸς ἐψύχωσιν τῆς ἐγγχωρίου σακχαροποιίας νέου νομοῦ (βλέπε προηγούμενον τεύχος, σελ. 384).

**Συνέπειαι τοῦ ἐκφυλέσματος καὶ τοῦ κορυφο-
λογήματος τοῦ ἀραβοσίτου.** Ἐν Ἰταλίᾳ ὡς καὶ εἰς
πλείστα μέρη παρ' ἡμῖν συνηθίζεται μετὰ τὴν γονημοποίησιν
τοῦ στάχυος τοῦ ἀραβοσίτου νάποκόπτηται ἢ τοῦ φυτοῦ κο-
ρυφή (ἐργασία ἣτις παρ' ἡμῖν λέγεται τσάκισμα) καὶ ἐνίοτε
ν' ἀφαιρῶνται καὶ τὰ πλείστα φύλλα τοῦ στελέχους. Ἐὰ φύλ-
λα ταῦτα καὶ αἱ κορυφαὶ ἢ φοῦνται, ἀκλωνόμενα ἐν αὐτῷ
τῷ ἀγρῷ ἀποξηραίνονται, μετ' ὃ συλλεγόμενα καὶ συσκευαζό-
μενα εἰς δέματα ἐναποθηκεύονται ὅπως χρησιμοποιοῦσιν πρὸς
διατροφήν τῶν κτηνῶν. Ἐσχατῶς ἐγένοντο πειράματα πρὸς
ἐξακρίβωσιν κατὰ πόσον ἢ μέθοδος αὕτη ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ κυρίου
προϊόντος, δηλαδή ἐπὶ τοῦ στάχυος. Ἐκ τῶν πειραμάτων τού-
των ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἀραβοσίτος ἀπὸ τοῦ ὑποίου πρὸ τῆς πλή-
ρους ὠριμάνσεως τῶν σταχύων αὐτοῦ ἀφαιροῦνται τὰ φύλλα
καὶ ἡ κορυφή ἀποδίδει 25 ο)ο ὀλιγώτερον προϊόν τοῦ ἀραβοσί-
του, ὅστις δὲν θίγεται μέχρι τῆς πλήρους ὠριμάνσεώς του.

Βροχομετρικαὶ παρατηρήσεις Θεσσαλίας.

Ποσὸν καταπεσοῦσης βροχῆς εἰς χιλιοστὰ τοῦ μέτρου.

Σταθμοὶ	Ἀπὸ 2 ἕως 8 Ἰουνίου		Ἀπὸ 9 ἕως 15 Ἰουνίου		Ἀπὸ 16 ἕως 22 Ἰουνίου	
	1895	1896	1895	1896	1895	1896
Βώλου	15.10	—	4.—	0.50	—	—
Λαρίσσης	25.—	3.—	—	2.—	—	—
Φαρσάλων	—	—	7.50	19.—	—	—
Καρδίτσας	—	6.—	—	15.—	—	—
Τρικκάλων	1.—	16.—	5.25	12.—	—	—

Σταθμοὶ	Ἀπὸ 23 ἕως 29 Ἰουνίου		Ἀπὸ 30 Ἰουνίου ἕως 6 Ἰουλίου		Ἀπὸ 7 ἕως 13 Ἰουλίου	
	1895	1896	1895	1896	1895	1896
Βώλου	5.—	—	—	—	—	—
Λαρίσσης	6.25	—	—	—	—	6.90
Φαρσάλων	18.50	—	—	—	—	—
Καρδίτσας	14.50	—	—	—	—	—
Τρικκάλων	5.50	—	—	—	—	10.—